Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia
(s.v. 9 octombrie / s.n. 22 octombrie)

Materiale despre Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Andronic%20%C5%9Fi%20%20Atanasia%20(9%20oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Andronic+%C5%9Fi+Atanasia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Atanasia

***

Trăind pe vremea împăratului Teodosie cel mare în Antiohia, doi soți, Andronic și Atanasia, trăiau în dreapta credință, împărțindu-și averea cu cei săraci și cu Biserica. După nașterea celor doi copii, începând să trăiască precum un frate cu o soră, se ocupau de îngrijirea celor bolnavi și aflați în nevoi, petrecând în post și rugăciune. Murindu-le cei doi copii, cuprinși de febră mare, Sfânta Atanasia nu se putea liniști din pricina durerii, dar aflând printr-o vedenie de la Sfântul Iulian, că fiica și fiul ei se veselesc în Ceruri, inima ei s-a umplut de bucurie și a fost cuprinsă de dorul vieţuirii în mănăstire. Plecând împreună cu soțul ei în Alexandria, au primit amândoi chipul îngeresc, fiind călugăriți și fiecare rămânând în mănăstirea lui. Sfânta Atanasia, însă, peste ani a îmbrăcat haine de monah și se purta precum un bărbat. Și pe când mergea să se închine la Ierusalim, s-a întâlnit cu Sfântul Andronic, dar acesta nu a recunoscut-o. Și petrecând împreună 12 ani într-o chilie în tăcere, Sfânta Atanasia a trecut la Domnul și i-a lăsat o scrisoare soțului său. Iar el, citind-o și minunându-se de răbdarea ei, a voit să fie îngropat alături de ea și chiar în ziua înmormântării sfintei și-a dat și el sufletul.

Index

În această lună (octombrie), ziua a noua - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu. Şi pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Andronic şi a soţiei lui Atanasia (Minei) 4

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Andronic şi către Sfânta cuvioasă Atanasia 29

Acatistul Sfinților cuvioși Andronic și Atanasia, soția sa 38

Sinaxar - Sfinții cuvioși Andronic și Atanasia - 9 octombrie 49

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului părintelui nostru Andronic şi a Sfintei Atanasia, soţia lui 50

Sfinții cuvioși Andronic și Atanasia - drumul spre sfințenie 57

Sinaxar din 9 octombrie 59

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu; Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia 67

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu; Sfântul cuvios Andronic și Atanasia, soția sa 69

Proloagele din 9 octombrie 71

Căsătoria, cale spre sfinţenie - Sfinţii Andronic şi Atanasia 78

Pr. Petru Roncea - Sfinţii soţi Andronic şi Atanasia sau cum tăcerea este mântuitoare 82

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta cuvioasă Atanasia, model de devotament și iubire.....86
Arhim. Dumitru Cobzaru - Predică la Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia, Catedrala Mitropolitană 88
Icoane.....89

În această lună (octombrie), ziua a noua - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu. Şi pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Andronic şi a soţiei lui Atanasia (Minei)

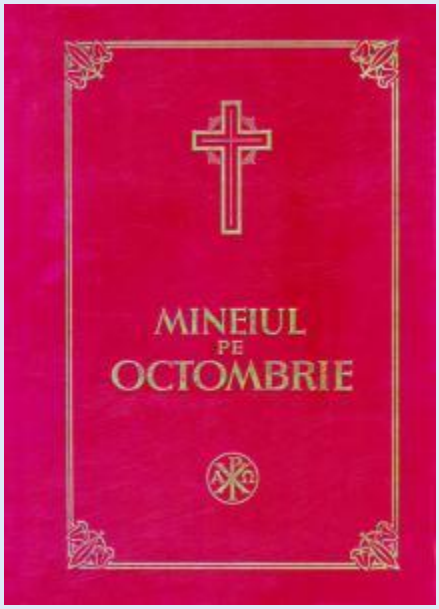

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, trei ale apostolului, şi trei ale sfinţilor.

Stihirile apostolului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu trestia harului, ai tras pe oameni dintru adâncul deşertăciunii, cel ce eşti vrednic de minune Iacove, plecându-te voinţelor Învăţătorului celui ce a luminat întru totul mintea ta, şi apostol şi cinstit de Dumnezeu grăitor te-a arătat, fericite, Dumnezeirii Lui celei necuprinse.

Strălucirea Duhului peste tine s-a pogorât în vedere de foc, şi te-a făcut, fericite, dumnezeiesc lăcaş, care degrab izgoneşti negura nedumnezeirii, şi lumea luminezi cu strălucirea întru-tot înţeleptelor tale cuvinte; grăitorule de taine, podoaba apostolilor, însuţi văzătorule al lui Hristos, Iacove.

Cu strălucirile propovăduirii pe cei ce dormeau întru întunericul necunoştinţei, i-ai luminat, şi i-ai arătat o Iacove fii prin credinţă Stăpânului şi Dumnezeu; a cărui

pătimire şi moarte ai râvnit; şi măririi te-ai făcut moştenitor ca un înţelept, de Dumnezeu grăitor, şi ca un ucenic adevărat.

Alte **Stihiri** ale cuvioşilor, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-şi...

Părăsind toată tirania vieţii şi urând avuţia, şi din dezmierdarea cea trecătoare schimbându-vă, aţi ridicat Crucea ca un jug dumnezeiesc şi aţi urmat lui Hristos, trecând minunat la verdeaţa cea cerească; în care veselindu-vă dimpreună, aduceţi-vă aminte şi de noi care cu credinţă ne aducem aminte de voi, şi cu iubire şi cucernicie, săvârşim sfântă şi cinstită pomenirea voastră, sfinţilor.

Cu totul iubindu-te din suflet pe Tine Stăpâne, a alergat după Tine însoţirea cea pururea pomenită, şi dimpreună înjugată şi toate cele de veselie, şi legătura cea nedezlegată, ca ţesătura păianjenului au rupt-o; pentru aceea au şi dobândit Împărăţia nemuritoare. Aşadar cu rugăciunile lor, dă-mi iertare greşelilor, Îndurate, şi mă fă neatins de patimile, cele ce totdeauna supără sufletul meu, Stăpâne.

Lipsitu-v-aţi de însoţirea cea drăgăstoasă a copiilor, cu porunca lui Dumnezeu, şi în viaţă rămânând neschimbaţi, aţi ridicat glasul cel viteaz al lui Iov şi aţi strigat: Domnul a dat, Domnul iarăşi a luat! Pentru aceea cu înlesnire aţi săvârşit lucrul cel dorit; şi mutându-vă către pustietăţi şi locurile cele sfinte, cu bucurie v-aţi arătat pereche prea sfântă.

Slavă..., *glasul al 4-lea, a lui Teofan*

Luând harul Dumnezeiescului Duh, ai fost împreună numărat cu prea sfinţită ceata apostolilor, Iacove; pentru aceasta şi din Cer oarecând, insuflat fiind cu puternică suflarea cea în chip de limbi de foc, ai ars nedumnezeirea păgânilor cea spinoasă. Roagă şi acum apostole pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Proorocul David care pentru tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru tine mai înainte a glăsuit, către Cel ce a făcut ţie măriri. Stătut-a Împărăteasa aproape de-a dreapta Ta; că pe tine Maică pricinuitoare vieţii te-a arătat, Dumnezeu cel ce fără de tată din tine a Se face om a binevoit; ca iarăşi să zidească chipul Său cel stricat prin patimi, şi oaia cea rătăcită pierdută prin munţi aflându-o, pe umeri ridicându-o, la Tatăl să o aducă, şi după voia Sa cu puterile cereşti să o

împreuneze, şi să mântuiască Născătoare de Dumnezeu lumea, Hristos, cel ce are mare şi bogată milă.

La Stihoavnă

Stihurile, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Luat-ai apostole putere nebiruită asupra dracilor întru numele lui Hristos, şi dar a goni stăpânirile întunericului. Străbătut-ai pământul, luminând ca un soare, şi toate laturile învăţând, mărite, ai propovăduit venirea lui Hristos cea mântuitoare.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor, şi la marginile lumii cuvintele lor.

Bunătăţii celei dintâi şi vieţii celei fireşti şi dumnezeieşti asemănându-te, bărbat bun din fire ai fost Iacove; şi pentru bunătatea năravurilor şi curăţia minţii, fiu al dumnezeiescului dar numindu-te, te-ai arătat ucenic de aproape al lui Hristos.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.

Organ bine alcătuit cu dumnezeiască îndreptare, fiind apostole Iacove, ai fost ales spre chemarea păgânilor, pe care aducându-i la cunoştinţa lui Hristos cu cuvintele şi cu faptele, pe toţi i-ai luminat să mărturisească adevărată Dumnezeirea lui Iisus, Mântuitorului sufletelor noastre.

Slavă..., *glasul al 5-lea*

Cu credinţă prăznuim întru-tot cinstită ziua pomenirii tale, Iacove slăvite; nu ca fiu al lui Alfeu, ci ca pe un apostol al lui Hristos cinstindu-te, şi ca pe un vestitor al negrăitei Lui întrupări. Pentru aceasta stând pururea înaintea Scaunului Stăpânului, împreună cu cei fără de trupuri, cu cetele apostolilor şi ale mucenicilor, roagă-te cu dinadinsul să ne mântuiască Mântuitorul şi Dumnezeul nostru.

Şi acum..., a Născătoarei

Podobie: Biserică şi uşă eşti, palat şi scaun al Împăratului, Fecioară prea lăudată; prin care Mântuitorul meu Hristos Domnul S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, fiind Soarele dreptăţii; vrând să lumineze pe cei ce i-a zidit după chipul Său

cu mâna Sa. Pentru aceasta cu totul lăudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneală ca o Maică către Dânsul, roagă-L neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul apostolului, glasul al 3-lea: Apostole Sfinte Iacove roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Slavă..., *al cuviosului, glasul 1*

Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Andronic; şi cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Şi acum..., al Născătoarei, Învierii

Gavriil zicând ţie: Fecioară, bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stă-pânul tuturor întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai cuprinzătoare decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine, slavă Celui ce a ieşit din tine; slavă Celui ce ne-a izbăvit pe noi, prin naşterea ta.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... Troparul apostolului de două ori

Slavă..., *al cuviosului.* ***Şi acum..., al Născătoarei.***

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea credinţei...

Apostole Sfinte Iacove, cel ce ai străbătut marginile pământului, învăţând po-poarele cele întunecate să creadă în Treimea cea de o Fiinţă, stând acum înaintea Scaunului lui Hristos, roagă-te cu osârdie pentru noi cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea ta cea de peste an; ca să ne dăruiască iertare greşelilor, ca un Îndurat şi Iubitor de oameni. *(de două ori)*

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Dumnezeieştii firi părtaşi ne-am făcut prin tine, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară; că ai născut nouă pe Dumnezeu întrupat; pentru aceea după vrednicie toţi cu bună credinţă te mărim.

După a două Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Ca un soare luminos ai fost trimis de Hristos să luminezi tot pământul apostole Sfinte Iacove. Deci, cu rugăciunile tale cele dumnezeieşti străluceşte-ne şi pe noi, cu dumnezeiasca lumină cea neînserată, pe toţi cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Nădejde neruşinată eşti celor ce nădăjduiesc la tine, una care ai născut mai presus de fire cu trup, pe Hristos Dumnezeul nostru. Pe care roagă-L cu sfinţii apostoli, să dea lumii curăţire de păcate, şi nouă tuturor mai înainte de sfârşit îndreptare vieţii.

Canoanele - Unul din Octoih cu Irmosul pe 4, al apostolului pe 6 şi al cuviosului pe 4.

Canonul apostolului

facerea lui Teofan

Cântarea a l-a, glasul el 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Mână dă-mi de Dumnezeu văzătorule, ucenice al lui Hristos, Iacove mie celui ce încep a lăuda cinstit praznicul tău, străluceşte-mi şi lumină inimii mele, cu rugăciunile tale.

Cu repejunile dumnezeieştii înţelepciuni fiind adăpat, râu ai ieşit ca din Raiul desfătării, şi ai adăpat cu adevărat faţa pământului, cu curgerile bunei credinţe înţelepte.

Cu prea sfinţită ceata ucenicilor lui Hristos te-ai unit Iacove, plinind numărul celor doisprezece; cu care împreună stând înaintea Stăpânului, adu-ţi aminte de noi.

A Născătoarei

Pe tine, Preasfântă Fecioară, Domnul, cel ce a întins Cerul şi a întemeiat pământul, Cer pământesc nouă te-a arătat, Cel ce a ieşit din tine cu trup.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea l-a, glasul al 8-lea

Irmos: Pe călăraşii lui Faraon..

Curăţindu-ţi-se sufletul Andronice cu bunătăţile cele alese, şi înfierbântându-te cu focul dumnezeieştii dragoste, te-ai lepădat de înfierbântările trupului; că aveai totdeauna dumnezeiasca rouă de sus, care te răcorea.

Plecându-te poruncii Stăpânului, ca odinioară patriarhul Avraam, ai lăsat moşia ta, şi n-ai băgat seamă, de rude, de femeie; te-ai depărtat şi de avuţie părinte, şi în pustie singur ai locuit, fericite.

Slavă...,

Porunca Domnului ai împlinit, vânzându-ţi tot şi împărţind săracilor; pentru aceasta ai aflat mărgăritarul cel de mult preţ, şi luându-l te-ai îmbogăţit cu mari bogăţii prin izvorârea mirurilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Se zideşte voind în pântecele tău Ziditorul lui Adam; şi Cel ce poartă toate în palmă, se poartă în braţele tale Născătoare de Dumnezeu; o Taină înfricoşată! Că Prunc S-a arătat Domnul tuturor veacurilor.

Catavasia: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Canonul apostolului

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Luând vederat darul Dumnezeiescului Duh, te-ai arătat celor dintru întuneric, ca un luceafăr de dimineaţă cuvioase părinte, vestind tuturor arătarea Soarelui celui înţelegător.

Piciorul tău a stătut arătat întru îndreptare, fericite, lângă Împăratul cel bun şi drept, săltând, foarte bucurându-se, şi umblând pe cărarea cerească.

Pe Fiul lui Dumnezeu, cel fără de început, care a făcut toate cu dumnezeiasca putere, cel mai adevărat Învăţător de taine, l-ai avut Iacove, îndreptându-te pe tine la cunoştinţa cea adevărată.

A Născătoarei

Marie nădejdea tuturor celor ce nădăjduiesc spre tine, care ai născut pe Cuvântul, cel ce S-a întrupat pentru noi, scapă-ne de feluri de ispite şi de nevoi, prea curată.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit din început cerurile cu pricepere şi pământul pe ape l-ai întemeiat, pe piatra poruncilor Tale, mă întăreşte Hristoase, că nu este Sfânt afară de Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Izgonitu-s-a Adam din Eden, prin sfatul Evei; iară tu ascultând de soţia ta înţelepte, ai câştigat Raiul, bucurându-te împreună cu dânsa totdeauna fericite, Andronice.

Cuvântul, cel ce tainic şi înţelepţeşte rânduieşte toate şi care îndreptează pe oameni către mântuire, mută pe cei doriţi de la pământ către Cer, arătându-ne nouă cale dreaptă prin doi copii ai voştri.

Slavă...,

Nebăgând în seamă dragostea cea pieritoare şi stricăcioasă şi lăsându-o celor de pe pământ, v-aţi legat cu dragostea Duhului, fericiţilor; pentru aceea acum locuiţi în locaşurile drepţilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Cea mai aleasă decât Heruvimii şi Serafimii, ceea ce a născut pe Dumnezeu netâlcuit şi blestemul cel omenesc l-a mutat în binecuvântare, să se cinstească totdeauna cu laude; că aceasta este nădejdea noastră.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cel ce vânător păgânilor prea minunat s-a arătat, şi între ucenici prea cinstit, şi cu apostolii împreună locuitor, Iacov lumii bogăţie de tămăduiri izvorăşte şi apără de primejdii, pe cei ce-l laudă. Pentru aceasta cu un glas strigăm către dânsul: Mântuieşte pe toţi cu rugăciunile tale apostole!

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înţelepciunea cu adevărat învăţătoare având, care te-a învăţat pe tine cele mai presus de minte, înţelepciunea elinească nebună a fi o ai arătat de Dumnezeu insuflate, şi păgânilor luminător dumnezeiesc ai fost, cu cuvântul bunei credinţe îndreptând

pe cei neînţelegători. Pentru aceasta izbăviţi fiind prin tine de înşelăciune, după vrednicie te lăudăm şi cu credinţă te fericim, de Dumnezeu grăitorule Iacove; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., a cuviosului, asemenea

Jugul Domnului cel uşor din tot sufletul pe umeri luând, Lui ai urmat de Dumnezeu purtătorule Andronice şi valurile lumeşti înfruntând în pustietăţi ai alergat, fericite, unde călătoria pustniciei fără prihană o ai săvârşit părinte, apropiindu-te de Dumnezeu. Pentru aceasta strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca ceea ce eşti mireasă cu totul fără prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mân-tuitorului, care nu ştii de bărbat; ca ceea ce eşti locaş Mântuitorului cu totul fără prihană, pe mine cel ce sunt locaş spurcat fărădelegii şi batjocură dracilor, grăbeşte de mă scapă de lucrarea lor cea rea, făcându-mă locaş luminat prin fapta bună, curată ceea ce eşti de lumină primitoare; goneşte-mi negura patimilor, şi împărtăşirii celei de sus şi luminii celei neînserate, mă învredniceşte cu rugăciunile tale.

Canonul apostolului

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând; din cuget curat întru Domnul să prăznuim.

Însuşi Domnul, cel ce este unul sfânt, te-a unit cu cinstită ceata ucenicilor pe tine, fericite, văzând mai înainte curată şi luminată viaţa ta.

De minunile Dumnezeiescului Duh fiind plin, de Dumnezeu vestitorule, faci minuni, vindecând bolile şi dezlegând pe oameni din amăgirea duhurilor necurate.

Dumnezeiasca strălucire, care s-a vărsat în inima ta, fericite, luminată a lucrat-o Dumnezeu şi primitoare de darurile cele mai presus de minte a făcut-o.

A Născătoarei

Prin dumnezeiască naşterea ta, Fecioară prea curată, cetele îngereşti şi adunările omeneşti s-au împreunat; că pe începătorul păcii Hristos şi Mântuitorul tuturor, L-ai născut.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am iconomia Ta şi Te-am proslăvit, Unule Iubitorule de oameni.

Sudorile ostenelilor tale, cele ce au curs de pe trupul tău, prea sfinţite Andronice, s-au prefăcut întru mirosul mirului.

Ca un finic cu ramurile înalte părinte, ai înflorit în pustietăţi şi cu durerile ostenelilor tale ai făcut rod plăcut lui Dumnezeu.

Slavă...,

Cu curgerile lacrimilor ai rourat pământul pustiului şi cu ostenelile pustniciei ai arătat sufletul tău roditor.

Şi acum..., a Născătoarei

Nedeşertând Domnul sânurile părinteşti, S-a sălăşluit în prea curat pântecele tău Fecioară, şi toată lumea a înnoit-o.

Canonul apostolului

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le; ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu pe Tine, Adevăratul Dumnezeu, cel ce îi chemi din negura greşelilor.

Cu Soarele cel înţelegător, fericite, împreună vorbitor ai fost, luându-ţi de acolo razele; de la Acela care după fiinţă El este întâi, iar al doilea după dar te-ai făcut tu, mărite.

Minte prea curată şi luminată având, şi curată inimă câştigându-ţi, pe Dumnezeu cel ce S-a întrupat L-ai văzut; pe Cel necuprins cu mintea.

Se dă în lături cu umilinţă dinaintea ta apostole, toată proorocia şi toată punerea de lege, fericite; că pe Cel ce mai înainte acela de demult l-a însemnat, tu te-ai învrednicit a-L vedea cu ochii.

A Născătoarei

Iată Fecioară, după proorocie, ai avut în pântecele tău pe Stăpânul tuturor şi Domnul; pe care cu chip negrăit curată L-ai născut, rămânând după naştere Fecioară nestricată.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Să lăudăm toţi credincioşii cu cântări pe Andronic şi să mărim pe Atanasia, soţia lui.

N-ai dat nicidecum, precum este scris, ochilor tăi somn, nici genelor tale dormitare, părinte Andronice.

Slavă...,

Prea măritu-te-a Domnul pe tine cu miruri, fericite, primind ostenelile tale ca o jertfă cu adevărat bine primită.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Unul din Treime minunat L-ai născut Fecioară şi cu lapte ai hrănit, pe Cel ce hrăneşte firea omenească.

Canonul apostolului

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Picioarele tale sunt frumoase, că pace fără răutate bine au vestit; pacea care este mai presus de fire şi care covârşeşte mintea, mucenice al Domnului prea cinstite.

A cunoaşte taina şi a propovădui înfricoşată întruparea lui Dumnezeu, te-ai învrednicit, Iacove, împrumutând razele cele mai întâi lucrătoare de la însuşi Cel Preaînalt, prea fericite.

Biserică lui Dumnezeu însufleţită te-ai arătat, capiştile dracilor ai pierdut, şi Bisericii ai zidit cu puterea şi cu darul lui Hristos, cel ce eşti dumnezeiască podoaba apostolilor.

A Născătoarei

Ceea ce stăpâneşti peste toate făpturile ca una ce ai născut pe Dumnezeu cel Preabun, rănile greşelilor mele vindecă-le Preacurată, milostiv făcând pe Cel ce S-a născut din tine.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Nicidecum slăbiciunea firii n-a stricat voirea care o ai avut, o cuvioasă, către nevoinţele ostenelilor.

Schimbându-ţi haina, ţi-ai ascuns firea cea adevărată; pentru aceasta fără de îndoire ai săvârşit calea mântuirii.

Slavă...,

Cunoscutu-ţi-ai soţul mergând pe cale, cu care ai şi mers împreună negrăind nimic către dânsul.

Şi acum..., a Născătoarei

Glasul graiurilor lui Gavriil aducem acum ţie Fecioară: Bucură-te, strigând Domnul este cu tine.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe cea întru rugăciuni...

Ca pe un luceafăr, ce luminează toată făptura, pe însuşi văzătorul lui Hristos şi de Dumnezeu grăitorul Iacov, cu cântări să-l lăudăm, cinstind astăzi prăznuirea lui; că se roagă pururea pentru noi toţi.

Icos: Pe cel ce s-a învăţat din Cer cunoştinţa Cuvântului şi luminat a propovăduit pe pământ Evanghelia, pe marele Iacov, apostolul cel după mai înainte alegere, pe fiul lui Alfeu te rog, trimite-mi har Hristoase Iisuse, să laud pe acela ce ai umplut de dumnezeiescul Duh, pe înţeleptul tău ucenic; pe care l-ai dăruit propovăduitor la toate marginile, şi rugător către Tine bine primit; că se roagă pururea pentru noi toţi.

Sinaxar

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfântului apostol Iacov al lui Alfeu.

Stih: Crucea Iacov ridicându-o cu multă dulceaţă,
Se face vrednic Mântuitorule de eterna viaţă.

Acesta era fratele lui Matei evanghelistul, ce fusese mai înainte vameş, şi era fiu al lui Alfeu; care mergând la propovăduirea Evangheliei, arzându-se de râvnă dumnezeiască, a stricat toate capiştile idolilor, tămăduind bolile, şi gonind duhuri necurate; pentru care lucru şi mulţimea limbilor, l-a numit sământă dumnezeiască. Acesta umblând multă parte a lumii, şi vestind pe Hristos, ca un iubitor de Hristos şi patima i-a râvnit şi moartea; că s-a răstignit pe Cruce, şi aşa şi-a dat Duhul la Dumnezeu.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Andronic şi Atanasia, soţia lui

Stih: Împreună vieţuitoare Andronic pe Atanasia are,
Şi în lume prin nevoinţe, şi în ceruri petrecătoare.

Acest cuvios Andronic, a fost din Antiohia cea mare, lucrător de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune şi bogat; şi a luat luişi pe Atanasia, femeie curată şi iubi-

toare de Dumnezeu; iar bogăţia lor o împărţea în trei părţi; o parte la săraci, alta la împodobirea Bisericilor şi a treia la trebuinţa casei lor.

Au născut ei un fiu şi o fiică, iar după naşterea acelor doi fii, n-au mai avut a se cunoaşte trupeşte, ci amândoi se nevoiau pururea în curăţie, la rugăciune, şi a face bine săracilor şi a căuta pe bolnavi.

Trăind aşa doisprezece ani împreună, fiind fiii lor la o vârstă care putea să dea bucurie părinţilor, într-o zi îmbolnăvindu-se amândoi au murit. Deci Andronic, nu se arăta mâhnit de acea întâmplare, ci încă a strigat, fericitul acel glas al lui Iov, zicând: Gol am ieşit din pântecele maicii mele, gol mă voi şi duce: Domnul a dat, Domnul a luat.

Iar femeia lui Atanasia avea jale nemângâiată, zdrobindu-se cu atâtea plânsuri, încât de mâhnirea cea mare atâta a slăbit încât era să moară; pentru că zicea: Să mor şi eu cu fii mei.

La îngroparea fiilor lor s-au adunat toţi cetăţenii şi însuşi patriarhul cu tot clerul, şi-i îngropară în biserica Sfântului Iulian. Iar după îngropare nu voia Atanasia să meargă la casa sa, ci şedea lângă mormântul fiilor săi plângând.

La miezul nopţii însă i s-a arătat ei Sfântul mucenic Iulian, în chip de călugăr, zicându-i: Pentru ce nu laşi pe cei ce sunt aicea să se odihnească, o femeie?

Iară ea a zis: Nu te mânia pe mine domnule; sunt mâhnită, pentru că doi fii am avut, şi pe aceştia astăzi i-am îngropat împreună.

Iar el i-a zis: Dar de ce plângi pentru dânşii? Că în ce chip caută firea omenească mâncare, şi nu se poate a nu-i da, aşa şi copiii cu cereştile bunătăţi se hrănesc de la Hristos, pe care îl roagă zicând: Dreptule judecător, dacă ne-ai lipsit de cele pământeşti, nu ne lipsi de cele cereşti.

Iar ea auzind acestea s-a umilit, şi şi-a schimbat mâhnirea în bucurie; că zicea: Dacă fiii mei vieţuiesc în Cer, apoi de ce plâng eu? Şi s-a întors să mai vorbească cu cel ce i se arătase şi nu l-a mai văzut; l-a căutat prin toată biserica, şi n-a aflat pe nimenea.

Atunci Atanasia a cunoscut că vedenie a văzut, şi s-a spăimântat; şi mergând a spus bărbatului ceea ce a văzut, şi s-au mângâiat amândoi.

Iar nu după multă vreme, a zis Atanasia către Andronic: Lasă-mă la o mănăstire, ca să-mi plâng păcatele, şi el primind cuvântul cu bucurie, fiindcă dorea şi el, au împărţit cea mai multă parte din avuţia lor la săraci, şi au iertat robii ce erau cumpăraţi, iar cealaltă avuţie a lor o au dat socrului său ca să facă bolniţă de săraci şi gazdă străinilor, şi luându-şi puţină avere, cât să le fie pe cale, au ieşit noaptea din cetate numai amândoi singuri.

Iar fericita Atanasia întorcându-se, a văzut de departe casa sa, şi căutând spre Cer a zis: Dumnezeule cel ce ai zis lui Avraam şi Sarrei: Ieşi din pământul tău şi din rudenia ta, şi vino la pământul care voi arăta ţie, caută şi spre noi, şi ne du întru frica ta. Iată pentru numele tău, am lăsat casa noastră, ca să nu ne închizi nouă uşile Împărăţiei tale.

Şi plângând amândoi, au mers în calea lor, şi ajungând la Ierusalim, s-au închinat sfintelor locuri, şi vorbind cu mulţi părinţi, au luat binecuvântare de la dânşii. Şi auzind de părintele Daniil, au mers la dânsul, şi i s-au închinat lui; acesta vorbind cu dânşii cuvânt de mântuire, mult i-a folosit, şi scriindu-le o carte i-a binecuvântat şi i-a trimis la mănăstirea Tavenisiotului.

Deci mergând acolo, a dat fericitul Andronic pe sfânta sa soţie Atanasia în mănăstirea de femei. Iar el întorcându-se la părintele Daniil, a primit îngerescul chip, şi a petrecut fericitul lângă acest părinte doisprezece ani, nevoindu-se.

După aceasta a rugat pe părintele să-l lase pe el la Ierusalim să se închine sfintelor locuri; iar părintele Daniil făcând rugăciune i-a dat voie. Şi mergând părintele Andronic în părţile Egiptului, a şezut să se odihnească puţin sub un copac, şi iată după rânduiala lui Dumnezeu a văzut pe fericita Atanasia femeia sa, care mergea în chip bărbătesc, şi s-au închinat unul altuia. Deci a cunoscut Atanasia pe bărbatul său, iar el nu o a cunoscut pe ea.

Căci cum era cu putinţă să o cunoască, că faţa ei se veştejise de înfrânare şi era neagră ca un arap; către aceasta încă şi rânduiala sa schimbându-şi, era îmbrăcată bărbăteşte, şi a întrebat pe Andronic, zicând: Oare nu eşti tu ucenicul părintelui Daniil, cel ce se numeşte Andronic?

Iară el a zis: Eu sunt şi iarăşi l-a întrebat: Unde mergi Avvo, Andronice?

Răspuns-a Andronic: Mă duc la sfintele locuri să mă închin; dar tu unde mergi, şi cum îţi este numele?

Iară ea a zis; Mă duc şi eu la sfintele locuri, şi numele îmi este Atanasie, pentru că aşa îşi schimbase numele.

Şi a zis Andronic: Să mergem dar împreună.

Iar Atanasie a zis: De voieşti să mergi cu mine, să pui pază gurii tale, ca în tăcere să călătorim.

Iar el a zis: Bine, să fie aşa precum voieşti.

Grăit-a Atanasie: Să mergem dar, şi rugăciunile sfântului tău stareţ să călătorească cu noi.

Şi ajungând la sfânta cetate şi închinându-se la sfintele locuri, s-au întors cu tăcere la Alexandria.

Şi a zis Atanasie către părintele Andronic: Voieşti părinte să petrecem amândoi într-o chilie?

Răspuns-a Andronic: Să petrecem însă mai întâi voi întreba pe stareţul dacă ne va porunci nouă ca împreună să petrecem.

Şi a zis Atanasie: Mergi şi întreabă, iar eu te voi aştepta pe tine în schitul ce se cheamă Optsprezecinicul; şi de-ţi va porunci părintele să vii la mine, precum am umblat cu tăcere, aşa cu tăcere şi în chilie să petrecem. Iar de nu vei putea să petreci cu tăcere, să nu vii la mine; că măcar şi părintele de ar porunci, nu voi să vieţuiesc acolo unde nu ar fi tăcere. Şi mergând Andronic la Avva Daniil, i-a spus de împreună călătorul său Atanasie.

Şi a zis Daniil lui Andronic: Mergând să iubeşti tăcerea, şi să petreci cu Atanasie de vreme ce eşti călugăr desăvârşit. Deci a luat Andronic pe Atanasie, şi l-a dus în chilia sa, şi au petrecut în frica lui Dumnezeu cu tăcere alţi doisprezece ani; şi n-a cunoscut Andronic că Atanasie este soţia lui; pentru că aceea se ruga cu dinadinsul lui Dumnezeu ca să nu fie cunoscută de bărbatul său.

Iar Avva Daniil adeseori venea la dânşii şi-i învăţa. Odinioară fiind la dânşii, şi mult grăindu-le de folosul sufletului, se întorcea; şi mai înainte de a sosi la chilia sa, l-a ajuns fericitul Andronic, zicându-i: Părinte Daniil, părintele Atanasie se duce către Domnul.

Şi întorcându-se stareţul, l-a aflat într-o mare fierbinţeală; şi a început Atanasie a plânge.

Şi stareţul i-a zis: Se cade să te bucuri, că mergi să întâmpini pe Hristos, iar nu să plângi.

Răspuns-a, Atanasie: Nu plâng pentru mine ci pentru părintele Andronic; ci să faci dragoste părinte, după îngroparea mea vei afla o scrisoare sub căpătâi meu, ci citindu-o, să o dai părintelui Andronic. Şi făcând rugăciune, s-a împărtăşit Atanasie cu dumnezeieştile taine, şi s-a dus către Domnul.

Şi au venit fraţii să îngroape trupul lui, şi aflară că era femeie cu firea. Iar Avva Daniil a aflat sub căpătâiul ei scrisoarea, şi citind-o, a dat-o lui Andronic. Atunci a cunoscut Andronic, că femeia lui era, şi toţi au lăudat pe Dumnezeu.

Şi s-a auzit aceasta în toate Lavrele, şi trimiţând Avva Daniil a chemat pe toţi părinţii cei din Egipt, şi cei din pustiul cel mai dinlăuntru, şi s-au adunat toate Lavrele, şi îngropară cu cinste Sfântul trup al fericitei Atanasia, mărind pe Dumnezeul cel ce i-a dat o asemenea răbdare.

Iar după îngroparea ei, au petrecut stareţul cu Andronic până la a şaptea zi, şi în ziua a şaptea făcând pomenirea celei ce se mutase, a voit ca să ia pe Andronic în chilia sa; iar Andronic îl ruga zicând: Lasă-mă aicea părinte, ca şi eu să mă îngrop cu doamna mea, Atanasia.

Şi lăsându-l stareţul, s-a dus; şi încă nesosind el până la chilie l-a ajuns un călugăr, zicându-i: părintele Andronic se duce către Domnul.

Şi a trimis stareţul în urma părinţilor celor ce plecase, zicând: Întoarceţi-vă cu mine la părintele Andronic; iar ei întorcându-se l-au aflat încă viu, şi s-a binecuvântat de la dânsul.

Iară sfârşindu-se cu pace părintele Andronic s-a îngropat cu fericita Atanasia, lăudând pe Dumnezeul cel minunat întru sfinţii săi, căruia se cuvine mărirea, în vecii vecilor, Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Poplia

Stih: Mântuindu-se Poplia de înşelăciunea lumească.
Zboară ca o pasăre la Împărăţia cerească.

Aceasta trăia pe vremea păgânului Iulian, măritată fiind mai înainte şi născând roadă vrednică lui Dumnezeu, pe preotul Ioan, care a fost purtător de grijă de orânduiala Bisericii, şi pururea fugea de vrednicia Episcopiei, pentru multa lui smerenie.

Deci mergând atunci Iulian la Antiohia, având multă mândrie drăcească, şi silind pe toţi să creadă în draci, această cinstită bătrână, începu a cânta în faţa împăratului cu nişte fecioare: Idolii păgânilor argint şi aur, lucruri de mâini omeneşti. Pentru aceasta târându-o, o bătură tare peste obraz, atâta cât se roşi şi pământul de sângele ei, dar nu a fost omorâtă, până la întoarcerea Paravatului.

Acela însă junghiindu-se, nu s-a mai întors, iar ea trăind un an după aceea, cu pace s-a dus către Domnul.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Petru

Stih: La înălţimea faptelor bune ridicându-se dumnezeiescul Petru;
Lepădând ţărâna ajunge înălţimea Cerului.

Acest fericit ostaş a fost pe vremea împărăţiei lui Teofil; şi fiindcă era încuviinţat şi la frumuseţe şi la stat, şi la virtutea trupului, a fost încins de împăratul, mare spătar. Apoi călcând şi lepădând toate lucrurile lumeşti, merse la viaţa călugărească, la o mânăstire ce se cheamă Dafnes, şi-şi puse numele Petru, în loc de Leon.

Apoi se duse la Olimp, după aceea la sfintele locuri, apoi la Laodichia şi la Attalia, suferind toate ostenelile călătoriei. Deci înţelegându-se înălţimea vieţii şi a faptelor sale celor bune, l-a plecat împăratul Vasilie Machedon, de a mers la mânăstirea Sfântului Foca.

Întru care nevoindu-se foarte după Dumnezeu, cu pace şi-a dat Duhul.

Tot în această zi, pomenirea dreptului Avraam şi a nepotului său Lot.

Stih: Care casă este a lui Avraam celui săvârşit.
A căruia sânul celorlalţi, era casă precum lui Lazăr.
Cerul a fost nou Sigor lui Lot;
La care ajungând a fugit de viaţă ca de foc.

Dreptul Avraam, Isaac şi Iacob

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte, Amin.

Canonul apostolului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cu vărsarea de lumină cea fără materie fiind luminat apostole, ai luminat pe cei ţinuţi în negura cea cumplită a necunoştinţei; pe cei ce strigă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe tine, cel ce ai luminat mulţimea păgânilor cu strălucirile şi cu razele Duhului, sămânţă dumnezeiască te-au numit, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu înţelepciune de Dumnezeu dăruită fiind împodobit, ai ruşinat înţelepciunea lumii, strigând Iacove ca un gânditor de Dumnezeu: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Mai sfântă eşti decât sfinţii, Fecioară Maică, ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu; pe care lăudându-L neîncetat strigăm: Binecuvântat este, prea curată, Rodul pântecelui tău.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Pe cel ce se lăuda odinioară peste măsură, că va cuprinde lumea, pe începătorul răutăţii, ca pe o pasăre l-ai surpat, împlătoşându-te cu puterea Duhului, şi cu toată într-armarea Crucii.

Purtând Crucea pe umerii tăi, ai urmat Domnului cu tot sufletul, şi ai câştigat mărirea Lui cea dumnezeiască ca un plinitor al poruncilor Lui, Andronice.

Slavă...,

Darul mirurilor arată îndrăzneala ta părinte cea către Domnul; că urmezi vărsării apelor, ce se varsă totdeauna spre mântuirea credincioşilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca să îndumnezeiască firea mea, Cel cu totul desăvârşit se face Prunc negrăit; şi din tine Curată se naşte Cel ce a făcut toate cu cuvântul, cuprinzându-le şi întărindu-le.

Canonul apostolului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pentru Legile părinteşti, fericiţii tineri, în Babilon, mai înainte nevoie pătimind, au dispreţuit porunca cea nebunească a celui ce împărăţea şi împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, Celui ce Stăpâneşte, cântare vrednică l-au cântat: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Învăţându-te cu adevărat cereştile taine, fericite tăinuitorule, ai străbătut toată lumea, propovăduind cu mare glas cuvântul credinţei lui Hristos; învăţând apostole cu negrăit dar, şi strigând: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Fericit eşti apostole, învrednicit fiind a toată fericirea, ca cel ce eşti împreună vorbitor şi împreună locuitor cu Stăpânul, şi cu moştenirea cea desăvârşită cu adevărat te-ai îmbogăţit, şi împreună cu Cuvântul te veseleşti glăsuind, şi cântând: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stai, fericite Iacove, pentru lume rugător prea ales către Mântuitorul, cerând de sus pace bogată bisericilor, şi iertare de greşeli celor ce te laudă pe tine cu credinţă; cere mântuire sufletelor celor ce strigă: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei

Tu solitoare de mântuire te-ai arătat tuturor, Maica lui Dumnezeu, una ceea ce eşti cu totul lăudată; care ai născut pe Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu cel mântuitor; pe Cel ce ne-a dezlegat de blestemul cel de demult, şi a dăruit binecuvântare celor ce strigă cu credinţă: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cu curgerile lacrimilor adăpând ţarina sufletului tău, ai secerat bogată răsplătire, de a face minuni.

Fiindu-mi sufletul rănit de păcate, mă rog să-l tămăduieşti cu doctoria ta cea dumnezeiască, slugă credincioasă a Domnului.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Preasfânta Treime, cea mai presus de toată stăpânirea, credincioşii să o lăudăm cu bună credinţă, pe Ceea ce toate le-a făcut, din ce n-a fost.

Şi acum..., a Născătoarei

Daniil te-a văzut pe tine mai înainte munte Fecioară, din care fără de mână S-a tăiat Piatra, care a sfărâmat capiştile idolilor.

Canonul apostolului

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine Preacurată S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Arătatu-te-ai lumii ca un fulger, luminând pe cei ce şedeau de demult întru întuneric şi în umbra necunoştinţei, trăgându-i la lumina cea neapusă a unuia născut Fiului, celui ce S-a întrupat; căruia însuţi văzător ai fost, fericite şi slugă fierbinte; pe care Îl mărim.

Suflarea cea repede primind, ce s-a adus din Cer, fericite şi cu limbă de foc insuflată îmbogăţindu-te, ai ars ca pe nişte spini înţelepciunea lumească cea fără de Dumnezeu; strălucind cu strălucite razele propovăduirii lui Hristos, ai alungat negura necredinţei de Dumnezeu fericite.

Înfrumuseţat fiind cu podoaba Stăpânului cea neasemănată, de Dumnezeu înţelepţite şi înfrumuseţat cu strălucire, luminezi ca fulgerul şi foarte bucurându-te, Iacove, umbli cu adevărat împrejurul scaunului Ziditorului şi Dumnezeu, unde sunt cetele apostolilor, prea fericite.

A Născătoarei

Ca ceea ce fără ispită bărbătească ai avut în pântecele tău pe Cuvântul, rămânând fără stricăciune, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, ai născut pe Emanuil, cel ce este Dumnezeu şi Om. Pe acesta îndoit în fire ştiindu-L, pe tine te mărim.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine, Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Mutatu-te-ai cu bucurie dintru aceste vremelnice către cele de sus, şi sălăşluindu-te dimpreună cu sfinţii părinţi ai noştri, adu-ţi aminte părinte de cei ce te cinstesc pe tine totdeauna.

Izvorăşti darul cel nedeşertat al mirurilor, şi tuturor celor ce aleargă la tine cu credinţă, le dai tămăduire bolilor, părinte Andronice.

Slavă...,

Primeşte-mi lauda, o însoţire a cuvioşilor! Şi-mi dă răsplătire rugăciunea ta cea către Dumnezeu, izbăvindu-mă de greşeli.

Şi acum..., a Născătoarei

Pântecele tău l-a însemnat odinioară cuptorul, care n-a ars pe cei trei tineri, Fecioară curată; primind şi tu fără de ardere focul Dumnezeirii.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi...

Ca un tăinuitor şi apostol, slugă prea aleasă lui Hristos unuia Stăpânului, Iacove de Dumnezeu vestitorule, pe Acesta roagă-L să dea conducătorilor noştri biruinţă, şi curăţire de păcate, întru-tot lăudate, celor ce săvârşesc prea sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine, Fecioară proorocii mai înainte te-au numit năstrapă şi toiag, tăbliţă, munte netăiat şi sicriu, masă şi sfeşnic poleit cu aur; iară noi te lăudăm după vrednicie de Dumnezeu Născătoare.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Strălucit-ai apostole luminos ca Soarele, cu razele Duhului şi toată lumea ai luminat, fericite cu cunoştinţa de Dumnezeu şi ai gonit negura mulţimii dumnezeilor, cu dumnezeiasca propovăduire, Iacove prea înţelepte; pentru aceasta astăzi prăznuim a ta prea luminată şi vrednică de minune pomenire, şi cu bună cucernicie te mărim.

Tunat-ai prea înţelepte în lume învăţăturile cele sfinte şi de mântuire, şi toată făptura o ai curăţit de înşelăciunea idolească, de Dumnezeu înţelepţite; şi ai luminat popoarele, cu strălucirea cunoştinţei de Dumnezeu; capiştile idoleşti le-ai stricat cu darul; şi Biserici ai ridicat întru mărirea lui Dumnezeu.

La înălţimea cunoştinţei de Dumnezeu şezând Iacove, ai primit darul Duhului, care S-a arătat ţie în chip de foc şi cu limbă de foc ai ars tina relei credinţe a mulţimii dumnezeilor; pentru aceasta te lăudăm ca pe un apostol şi de Dumnezeu grăitor, săvârşind astăzi sfântă pomenirea ta.

Glasul al 2-lea: Lăsând cele pământeşti ai urmat lui Hristos şi însemnându-te cu suflarea Sfântului Duh, ai fost trimis de Dânsul către neamurile cele pierdute, ca să întorci pe oameni la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, apostole Iacove; şi sfârşind nevoinţele dumnezeieştii tale patimi şi muncile cele de multe feluri, ţi-ai dat sufletul lui Hristos. Pe Acela roagă-L prea fericite, să dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., glasul 1

Pe Focul cel gânditor, care luminează minţile şi arde păcatele, primindu-L înlăuntrul inimii, apostolul lui Hristos şi ucenicul, străluceşte cu adevărat întru neluminatele inimi ale neamurilor, cu tainice raze ale învăţăturilor; dar şi arde basmele rău credincioşilor, cele ca surcelele; căci astfel de lucrare are focul Duhului. O minune străină şi înfricoşată! Limba cea de lut, firea cea de tină, trupul cel de ţărână, au primit cunoştinţa cea gânditoare şi nematerialnică. Ci o tainicule al celor negrăite şi al privirilor cereşti, Iacove prea lăudate roagă-te să se strălucească şi sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Pentru rugăciunile tuturor Sfinţilor, Doamne şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi ca un Îndurat.

Doxologia (Slavoslovia) cea mare. Ecteniile şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Andronic şi către Sfânta cuvioasă Atanasia

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Andronic şi către Sfânta cuvioasă Atanasia (s.v. 9 octombrie / s.n. 22 octombrie):

https://www.academia.edu/107961140/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_cuvios_Andronic_%C5%9Fi_c%C4%83tre_Sf%C3%A2nta_cuvioas%C4%83_Atanasia_9_octombrie_

https://archive.org/details/canon-9-oct

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfantul-cuvios-andronic-si-catre-sfanta-cuvioasa-atanasia-s-v-9-octombrie-s-n-22-octombrie/272569236

***

Canon de rugăciune către Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia - 9 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=nTm3EFSJWXo

&&&

Troparul Sfântului cuvios Andronic, glasul 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Andronic.

Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Troparul Sfintei cuvioase Anastasia, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Anastasia, duhul tău.

facerea lui Teofan

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmos: Pe călăreţii lui Faraon...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curăţindu-se sufletul, părinte Andronic, cu virtuţile cele alese şi înfierbântându-te cu focul dumnezeieştii dragoste, te-ai lepădat de înfierbântările trupului; că aveai totdeauna dumnezeiasca rouă de sus, care te răcorea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecându-te poruncii Stăpânului, ca odinioară patriarhul Avraam, ai părăsit pământul tău şi n-ai ţinut seamă de rude şi de femeie; te-ai îndepărtat şi de avuţie, părinte şi în pustie singur ai locuit, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Porunca Domnului ai împlinit, vânzându-ţi tot şi împărţind săracilor; pentru aceasta ai aflat mărgăritarul cel de mult preţ şi luându-l, te-ai îmbogăţit cu mari bogăţii prin izvorârea mirurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Se zideşte voind în pântecele tău Ziditorul lui Adam; şi Cel ce poartă toate în palmă se poartă în braţele tale, Născătoare de Dumnezeu; o, taină înfricoşătoare, că Prunc S-a arătat Domnul tuturor veacurilor.

Catavasia: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit din început cerurile cu pricepere şi pământul pe ape l-ai întemeiat, pe piatra poruncilor Tale, mă întăreşte Hristoase, că nu este Sfânt afară de Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izgonitu-s-a Adam din Eden, prin sfatul Evei; iar tu, ascultând de soţia ta, înţelepte, ai câştigat Raiul, bucurându-te împreună cu dânsa totdeauna, Sfinte prea fericite Andronic.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvântul, cel ce tainic şi înţelepţeşte rânduieşte toate şi care îndreptează pe oameni către mântuire, mută pe cei doriţi de la pământ către cer, arătându-ne nouă cale dreaptă prin doi copii ai voştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Neluând în seamă dragostea cea pieritoare şi stricăcioasă şi lăsând-o celor de pe pământ, v-aţi legat cu dragostea duhului, fericiţilor; pentru aceea, acum locuiţi în Locaşurile drepţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Cea mai aleasă decât Heruvimii şi Serafimii, Ceea ce a născut pe Dumnezeu în chip de netâlcuit şi blestemul cel omenesc l-a schimbat în binecuvântare, să se cinstească totdeauna cu laude; că aceasta este nădejdea noastră.

Catavasia: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am iconomia Ta şi Te-am proslăvit, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sudorile ostenelilor tale, cele ce au curs de pe trupul tău, prea sfinţite Andronic, s-au prefăcut în mirosul mirului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un finic cu ramurile înalte, părinte, ai înflorit în pustietăţi şi cu durerile ostenelilor tale te-ai făcut rod plăcut lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu curgerile lacrimilor ai rourat pământul pustiului şi cu ostenelile pustniciei ai arătat sufletul tău roditor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Nedeşertând Domnul, Sânurile Părinteşti, S-a Sălăşluit în prea curat pântecele tău Fecioară şi toată lumea a înnoit-o.

Catavasie: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al Întrupării Tale, celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Să lăudăm, toţi credincioşii, cu cântări pe Sfântul Andronic şi să mărim pe Sfânta Atanasia soţia lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

N-ai dat nicidecum, precum este scris, ochilor tăi somn, nici genelor tale dormitare, Sfinte părinte Andronic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea măritu-te-a Domnul pe tine cu miruri, fericite, primind ostenelile tale ca pe o jertfă cu adevărat bine primită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Pe Unul din Treime minunat L-ai născut, Fecioară şi cu lapte ai hrănit pe Cel ce hrăneşte firea omenească.

Catavasia: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nicidecum slăbiciunea firii n-a slăbit voirea pe care ai avut-o, o, cuvioasă, către nevoinţele ostenelilor.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Schimbându-ţi haina, ţi-ai ascuns firea cea adevărată; pentru aceasta ai săvârşit ca-lea cea nebănuită a mântuirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscutu-ţi-ai soţul mergând pe cale, cu care ai şi mers împreună negrăind nimic către dânsul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Glasul graiurilor Arhanghelului Gavriil aducem ţie, Fecioară, strigând: Bucură-te! Domnul este cu tine!

Catavasie: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce s-a născut dintr-Însa.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cel ce se lăuda odinioară peste măsură, că va cuprinde lumea, pe începătorul răutăţii, ca pe o pasăre l-ai surpat, împlătoşându-te cu puterea Duhului şi cu toată într-armarea Crucii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând Crucea pe umerii tăi, ai urmat Domnului cu tot sufletul şi ai câştigat mărirea Lui cea dumnezeiască ca un împlinitor al poruncilor Lui, Sfinte cuvioase Andronic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Darul mirurilor arată îndrăzneala ta, părinte, cea către Domnul; că urmezi vărsării apelor, ce se varsă totdeauna spre mântuirea credincioşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ca să îndumnezeiască firea mea, Cel cu totul desăvârşit se face Prunc în chip de negrăit; şi din tine, Preacurată, Se naşte Cel ce a făcut toate cu cuvântul, cuprinzându-le şi întărindu-le.

Catavasia: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, ci numai Făcătorului; ci, groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat!

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu curgerile lacrimilor adăpând ţarina sufletului tău, ai secerat bogată răsplătire de a face minuni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiindu-mi sufletul rănit de păcate, mă rog să-l tămăduieşti cu doctoria ta cea dumnezeiască, slugă credincioasă a Domnului.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Preasfânta Treime, care este mai presus de toată stăpânirea, credincioşii să o lăudăm cu bună credinţă, pe ceea ce toate le-a făcut din ce n-a fost.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Proorocul Daniel te-a văzut pe tine mai înainte munte, Fecioară, din care fără de mână s-a tăiat piatra, care a sfărâmat capiştile idolilor.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mutatu-te-ai cu bucurie dintru aceste vremelnice timpuri către cele de sus şi sălăşluindu-te dimpreună cu Sfinţii părinţi ai noştri, adu-ţi aminte, Sfinte prea cuvioase părinte Andronic, de cei ce te cinstesc pe tine totdeauna.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Andronic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izvorăşti harul cel nedeşertat al mirurilor şi tuturor celor ce aleargă la tine cu credinţă, le dai tămăduire bolilor, Sfinte părinte Andronic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Primeşte-mi lauda, o, pereche a cuvioşilor şi-mi dă răsplătire rugăciunea ta cea către Dumnezeu, izbăvindu-mă de greşeli.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Pântecele tău l-a însemnat odinioară cuptorul, care n-a ars pe cei trei tineri, Fecioară curată; primind şi tu fără de ardere focul Dumnezeirii.
Catavasie: Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind luminat; şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Sedealna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Jugul Domnului cel uşor din tot sufletul pe umeri luând, Lui ai urmat, de Dumnezeu purtătorule, Sfinte cuvioase Andronic şi valurile înfruntând, în pustietăţi ai alergat, fericite, unde călătoria pustniciei fără prihană ai săvârşit-o părinte, apropiindu-te de Dumnezeu. Pentru aceasta, strigăm către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ca una care eşti Mireasă cu totul fără de prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mântuitorului, care nu ştii de bărbat; ca una care eşti locaş Mântuitorului cu totul fără prihană, pe mine, cel ce sunt locaş de ruşine fărădelegii şi batjocură demonilor, grăbeşte de mă scapă de lucrarea lor cea rea, făcându-mă locaş luminat prin virtute, curată, ceea ce eşti de lumină primitoare; alungă-mi negura patimilor şi de Împărtăşirea cea de sus şi de Lumina cea neînserată, mă învredniceşte, cu rugăciunile tale.

Acatistul Sfinților cuvioși Andronic și Atanasia, soția sa

Sfinții cuvioși Andronic și Atanasia, soția sa - Sfinți doctori fără de argint, vindecători de cancer, izgonitori de duhuri rele și de toată lucrarea diavolească, ajutători în căsnicie pentru găsirea soțului/soției rânduit de Dumnezeu (9 octombrie)

***

Acatistul Sfintilor Cuviosi Andronic si Atanasia, sotia sa - 8 Octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=B3XbYe0lXJY

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne

izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Celor ce au dus viață strălucită în căsnicie și în călugărie, care s-au asemănat, prin mărimea de suflet, Sfântului și dreptului Iov, Sfinților cuvioși Andronic și Atanasia ne rugăm. Iar voi, doime de sfinți binecuvântați, mijlociți, pentru noi, la tronul Sfintei Treimi, căci, cu dragoste, vă chemăm: ***Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!***

Icosul 1

Ziditorul firii, Dumnezeu, Părintele nostru, v-a ales a fi comoară pe pământ și în Cer, asemănându-vă, în purtare, cu Îngerii, care Îl slăvesc neîncetat, lucru pentru care vă lăudăm:
Bucurați-vă, mlădițe ale aceluiași trunchi;
Bucurați-vă, prelungiri sfințite ale Raiului spre noi, cei păcătoși;
Bucurați-vă, ancore ale credinței depline;
Bucurați-vă, inimi înfierbântate de iubirea lui Hristos;
Bucurați-vă, cei uniți prin Taina cununiei și a călugăriei;
Bucurați-vă, crini nepătați de vremelnicia lumii;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 2

Ați viețuit în vremea împăratului grec Teodosie cel mare, sfinților cuvioși, însoțindu-vă în căsnicie cu evlavie și rugăciune, lucrând meșteșugul de zlătar adică lucrători de aur și de argint, fiind înfrumusețați cu toate bunătățile și darurile lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Bogăția voastră era îndestulătoare și o împărțeați în trei: una la săraci, alta la Biserică și alta o țineați pentru voi, iar pentru aceste fapte de milostenie Domnul v-a învrednicit cu doi copii, Ioan și Maria, care erau bucuria voastră:
Bucurați-vă, că ați trăit așa timp de 12 ani;
Bucurați-vă, că mai apoi, Dumnezeu i-a chemat pe ambii copii la el deodată;
Bucurați-vă, că mare durere v-a adus moartea lor;
Bucurați-vă, că ați vărsat lacrimi amare de jale;
Bucurați-vă, că Sfântul mucenic Iulian s-a arătat mamei îndurerate;
Bucurați-vă, că i-a arătat că cei doi copii se desfată de bunătățile cerești;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 3

Primind, cu smerenie, voia lui Dumnezeu de a-i chema pe copiii voștri la El, ați rupt, cu putere și înțelepciune, legăturile vieții și ați împărțit toată averea săracilor, căci dorul de Dumnezeu, din inima voastră, era mai aprig decât amintirea celor vremelnice și ați pornit la drum spre Ierusalim având sufletul aprins de dorire către Împăratul Vieții: ***Aliluia!***

Icosul 3

Închinându-vă la Sfântul Mormânt al Domnului, ați ajuns și în Alexandria unde v-ați rugat la Moaștele Sfântului mare mucenic Mina, iar, mai apoi, v-ați îndreptat spre Mănăstirea Skelis, la marele Daniil, starețul cel înainte-văzător care v-a grăit așa:
Bucurați-vă, că doliul nu v-a pricinuit slăbiciune sufletească;
Bucurați-vă, că ați zis: ”Domnul a dat, Domnul a luat”;
Bucurați-vă, că Sfânt Numele Lui L-ați binecuvântat;
Bucurați-vă, că dând agoniseala săracilor, ați adunat comoară în Cer;
Bucurați-vă, că ați dorit a vă uni cu Hristos;
Bucurați-vă, că tânjeați amândoi după aripile îngerești!
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 4
Povățuitorul Mănăstirii Sketis v-a primit cu bunăvoință și, cunoscând cu ochiul său străvăzător cele ce vor fi, v-a îndemnat să intrați fiecare în rânduiala Mănăstirii, separat, iar voi ați ascultat cu smerenie: ***Aliluia!***

Icosul 4
Cu bună credință ați călătorit până la Mănăstirea de maici, umblând pe cale, postind, priveghind, rugându-vă neîncetat, vărsând lacrimi de pocăință și fiind întăriți de ajutorul dumnezeiesc, iar noi ne rugăm:
Bucurați-vă, că odată ajunși, Sfânta Atanasia a luat chipul îngeresc;
Bucurați-vă, că tu, Sfinte Andronic, te-ai întors la S chitul de bărbați;
Bucurați-vă, că și tu ai depus voturile monahale;
Bucurați-vă, că ai devenit ucenic al Sfântului cuvios Daniil;
Bucurați-vă, că ai învățat viețuirea, cea după Dumnezeu;
Bucurați-vă, că amândoi v-ați împlinit dorirea sfântă a inimii;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 5
Timp de alți 12 ani ați petrecut în despărțire și sârguință, Sfinților Andronic și Atanasia, omorând patimile trupului și prin harul Duhului Sfânt, agonisind slava nepătimitoare a Îngerilor, care v-a îmbătat cu dorul închinării din noi la mormântul Domnului, căci Dumnezeu lucra, prin iconomia Lui: ***Aliluia!***

Icosul 5

Nici tu Sfinte Andronic nu ai fost oprit de starețul tău, nici tu Sfântă Atanasia nu te-a împiedicat egumena ta și ați pornit, amândoi deodată, la drum către Ierusalim, fără să vă fi vorbit înainte, fiecare cu gândul propriu, dar mânați de aceeași rază a harului, care vă călăuzea, spre a vă regăsi:
Bucurați-vă, că, printr-o pronie negreșită, v-ați întâlnit călători pe drum;
Bucurați-vă, că Duhul Sfânt a lucrat deopotrivă în mințile voastre;
Bucurați-vă, că Dumnezeu v-a adus iar la un loc;
Bucurați-vă, că v-ați iscodit unul pe altul cu privire la nume;
Bucurați-vă, că Sfânta Atanasia și-a zis pe nume ”Atanasie”;
Bucurați-vă, căci, cu tot dinadinsul, pretindea că e bărbat;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 6

Nici înfățișarea, nici purtarea nu te-au dat de gol, Sfântă Atanasia, căci erai întărită cu Râvna lui Dumnezeu, având fața veștejită de vânt și purtând semnele unui post aspru, așa încât Sfântul Andronic nu te-a cunoscut și tu i-ai cerut să păstrați tăcerea, până la întoarcere, cugetând la Domnul: ***Aliluia!***

Icosul 6

Ajungând la Sfintele Locuri v-ați închinat, după cum doreați, îndestulându-vă cu hrana, cea nepieritoare, a Harului, care înveșmântează toate cele sfinte și ați revenit apoi în părțile din Sketis, fiecare fiind stârnit de virtutea celuilalt și tânjind să vă petreceți restul timpului vieții împreună:
Bucurați-vă, că ați mers la Sfântul Daniil pentru binecuvântare;
Bucurați-vă, că el cunoștea, cu duhul, că Sfânta Atanasia era soția Sfântului Andronic;
Bucurați-vă, că acesta s-a învoit să vă lase a vieții împreună;
Bucurați-vă, că tu Sfinte Andronic te-ai dus la Sfânta Atanasia;
Bucurați-vă, că v-ați reunit în duh și rugăciune;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 7

Așa au trecut încă 12 ani, timp în care numele vostru s-a făcut cunoscut nu doar în Sketis ci în toată Alexandria, căci mare era faima voastră nu doar pentru viețuirea desăvârșită în virtuți, ci și pentru izvorul minunilor pe care le făceați fiindcă prin voi s-a împlinit cuvântul Domnului: ”Pe cei ce Mă slăvesc îi voi slăvi!” ***Aliluia!***

Icosul 7

Amândoi L-ați slăvit pe Dumnezeu, cu fapta și cu cuvântul, lăsând toate bogățiile pământești și însoțirea, cea după fire și ați ales să înstrăinați toate desfătările lumii vremelnice, pentru a-L preamări pe Dumnezeu, drept pentru care vă cinstim:
Bucurați-vă, că erați tămăduitori de trupuri și de suflete;
Bucurați-vă, că alergau la voi cei chinuiți de diavoli;
Bucurați-vă, că, prin puterea harului vostru, duhurile necurate fugeau;
Bucurați-vă, că voi legați diavolii în adâncul pământului;
Bucurați-vă, că lanțurile erau prinse pe vecie;
Bucurați-vă, că erați mari și cunoscuți exorciști și doctori fără de arginți;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 8

Împlinindu-se cei 12 ani și venind vremea cununilor și a răsplătirilor, a poposit la voi, la chilie, Sfântul stareț Daniil, care vă vizita, după obicei, în fiecare an. Vorbind el cu voi despre cele cuvenite și poruncind toate necesare nevoinței voastre, a plecat dar când era la jumătate de cale l-ai ajuns din urmă, Sfinte Andronic, spunându-i: ”Te cheamă pe tine, părinte, fratele Atanasie, ca să te rogi pentru el, căci se duce la Domnul”: ***Aliluia!***

Icosul 8

Întorcându-se degrabă dumnezeiescul stareț, te-a aflat pe tine, Sfântă Atanasia, petrecând ultimele clipe și, după ce te-a împărtășit Sfântul Daniil, cu Sfintele Taine ale lui Hristos, i-ai spus că în așternutul tău va găsi o scrisoare pentru fratele Andronic pe care să o citească după îngroparea ta:
Bucurați-vă, că Sfânta Atanasia apoi și-a dat sufletul în mâinile Domnului;
Bucurați-vă, că trupul fiind pregătit pentru îngropare, s-a arătat a fi femeiesc;
Bucurați-vă, că multe și slăvite minuni au făcut Sfintele moaște;
Bucurați-vă, că, citind Sfântul Andronic scrisoarea, a cunoscut că fratele Atanasie era soția lui;
Bucurați-vă, că el a trăit deodată și bucurie și întristare;
Bucurați-vă, cei ce ați adus uimire poporului;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 9

Sfântul Daniil a rămas la Schit până în ziua a noua de pomenire a Sfintei cuvioase Atanasia și, făcând slujba de pomenire, a plecat la coliba lui, dar după ce a străbătut o bună parte din cale, cineva l-a ajuns din urmă și l-a chemat: ”Nu te duce,

părinte, mai departe! Căci te cheamă pe tine fiul tău, Andronic, care e pe punctul de a se duce la Domnul și el”: ***Aliluia!***

Icosul 9

Găsindu-l pe Sfântul Andronic abia viu, l-a împărtășit cu Sfânt Trupul și Sângele Domnului și, după ce acesta s-a dus, cu sufletul, în Împărăția lui Dumnezeu, s-a ridicat gâlceavă mare între frați căci atât cei din Schitul Sketis cât și monahii din Tabernacol voiau să ia la ei Sfintele lui moaște spre întărire și spre a-i ajuta în lupta cu diavolul:

Bucurați-vă, că starețul Daniil a pus capăt gâlcevii;
Bucurați-vă, că el a hotărât ca Sfântul Andronic să fie îngropat cu soția lui;
Bucurați-vă, că Sfintele moaște au rămas la Sketis;
Bucurați-vă, sfinților, care și după moarte, ați rămas împreună;
Bucurați-vă, că fiind ca două turturele, v-ați săvârșit unul după altul;
Bucurați-vă, că Dumnezeu v-a unit și în Cer în ceata Sfinților cuvioși;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 10

Nu puține sunt minunile săvârșite prin Sfintele voastre moaște, binecuvântați Andronic și Atanasia, căci o Biserică sfântă a fost zidită în numele vostru, în care pictându-se sfintele voatre icoane, din acestea a picurat mir roșu, ca niște broboane de rouă, care era tămăduitor de felurite boli: ***Aliluia!***

Icosul 10

Harul vostru dumnezeiesc a rămas pe pământ ca moștenire de credință pentru cei bolnavi și greu încercați de ispite și, degrabă, alergați din Cer la orice suspin al credincioșilor, care vă strigă:

Bucurați-vă, că mirul acela din icoane, a vindecat cancerul;
Bucurați-vă, că a adus alinare și izbăvire de bolile fără leac;
Bucurați-vă, că bolnavul care avea limba mâncată de boală s-a tămăduit;
Bucurați-vă, că limba i-a crescut la loc, ungându-se cu mirul binecuvântat;
Bucurați-vă, că și vorbirea i-a revenit pe deplin;
Bucurați-vă, că boala nu i s-a mai întors niciodată;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 11

Un alt bărbat avea o fiică tânără ce avea măruntaiele măcinate de o boală pe care medicii o numeau abces, căci o infecție fără leac pusese stăpânire pe intestinele ei

și nu putea dobândi vindecare de la nici un doctor, dar voi sfinților ați fost doctori fără de arginți, prin mila lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Aducând tatăl pe copilă la racla cu Sfintele voastre moaște și luând mirul ceresc, l-a amestecat cu apă și i-a dat fiicei sale să bea, iar băutura a tăiat boala aceea, ca un briceag, căci copila a dat afară pe gură toată necurăția din ea, spre uimirea celor care vă laudă:
Bucurați-vă, că un altul zăcea aproape mort de neputință;
Bucurați-vă, că avea părțile ascunse ale corpului putrezite;
Bucurați-vă, că s-a uns cu mirul cel sfânt;
Bucurați-vă, că rănile i s-au tămăduit în câteva zile;
Bucurați-vă, că și durerea s-a liniștit deodată;
Bucurați-vă, că multă ușurare a primit cel pătimitor;
Bucurați-vă, că dezlegați și blestemele de nerodire, de dragoste și de spor;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 12

Cu credință și nădejde s-a apropiat de racla cu Sfintele voastre moaște și un tânăr din țara Mirelor, care fusese blestemat și purta în pântece un șarpe, care amarnic îl chinuia, luându-i toată vlaga, făcându-l să trăiască în frică și ducându-l în pragul pieirii, dar s-a uns cu mirul ce curgea fără oprireM din trupurile voastre și pe loc a vomat șarpele, eliberat fiind de blestem și dând slavă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12

Viața voastră strălucită și vestită biruiește orice cuvânt de laudă, căci ați supus bărbăția cea duhovnicească la nemurirea faptelor, arând brazde dumnezeiești în jitnițele jertfelor omenești și ați adunat roadele binecuvântărilor cerești drept pentru care sunteți mari făcători de minuni și doctori fără de arginți, iar noi, cu umile cuvinte, vă aducem aceste cinstiri:
Bucurați-vă, cei ce ne întăriți în lupta duhovnicească;
Bucurați-vă, zdrobind capul diavolului viclean;
Bucurați-vă, alungând bolile de pântece;
Bucurați-vă, tămăduind boli grele, fără de leac omenesc, atât în oameni cât și în animale;
Bucurați-vă, mari izbăvitori de cancer și de toată suferința trupească;
Bucurați-vă, că sunteți chirurgi desăvârșiți ai sufletelor împătimite;
Bucurați-vă, că îi aduceți împreună pe cei rânduiți de Dumnezeu;

Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 13 (de 3 ori)
Sfinților cuvioși Andronic și Atanasia, doime de sfinți binecuvântați, vă rugăm mijlociți, pentru noi, la Dumnezeu, ca să ne ierte păcatele, să ne tămăduiască bolile, să dezlege blestemele de dragoste, de belșug și de nerodire și să surpe uneltirile începătorului răutății, îmbrăcându-ne cu platoșa puterii Lui ca să avem armura Duhului Sfânt, să purtăm în mâini sabia Crucii și să ne hrănim cu Sfânta Lumină, căci a Lui este slava pe care o cântăm împreună cu voi: ***Aliluia!***

Apoi, se zice, din nou:

Icosul 1
Ziditorul firii, Dumnezeu, Părintele nostru, v-a ales a fi comoară pe pământ și în Cer, asemănându-vă, în purtare, cu Îngerii, care Îl slăvesc neîncetat, lucru pentru care vă lăudăm:
Bucurați-vă, mlădițe ale aceluiași trunchi;
Bucurați-vă, prelungiri sfințite ale Raiului spre noi, cei păcătoși;
Bucurați-vă, ancore ale credinței depline;
Bucurați-vă, inimi înfierbântate de Iubirea lui Hristos;
Bucurați-vă, cei uniți prin Taina cununiei și a călugăriei;
Bucurați-vă, crini nepătați de vremelnicia lumii;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Apoi, rostim această:

Rugăciune

O, Sfântă pereche și prea cuvioși Andronic și Atanasia, primind rostirea cuvântului nostru, ca pe o mică binecuvântare, îmbunați-L pe Hristos, Dumnezeul nostru, pe care L-ați slăvit în mădularele voastre, pentru noi și pentru toți cei ce laudă pomenirea voastră de fiecare an.

Voi, care aveți îndrăznire către El, rugați-L să ne izbăvească de greaua boală a cancerului, să ne tămăduiască de putreziciunea patimilor, care s-au încuibat în inimile, sufletele și trupurile noastre, să ne deschidă drumurile către soțul sau soția, ce s-a rânduit de Sus, alungând diavolii și toate formele lui cu care ne înșeală și să ne dea minte luminată să ajungem, cu bine, la sfârșitul vieții, ca să ne desfătăm cu Sfinții,

veșnic, în Împărăția Sfintei Treimi, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin!

Apoi, se cântă **Condacul 1:**
Celor ce au dus viață strălucită în căsnicie și în călugărie, care s-au asemănat, prin mărimea de suflet, Sfântului și dreptului Iov, Sfinților cuvioși Andronic și Atanasia ne rugăm. Iar voi, doime de sfinți binecuvântați, mijlociți, pentru noi, la tronul Sfintei Treimi, căci, cu dragoste, vă chemăm: ***Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!***

Rostim, apoi, rugăciunea: *Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi preanevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, care fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfinţilor cuvioşi Andronic şi Atanasia şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2024/03/15/acatistul-sfintilor-cuviosi-andronic-si-atanasia-sotia-sa-sfinti-doctori-fara-de-argint-vindecatori-de-cancer-izgonitori-de-duhuri-rele-si-de-toata-lucrarea-diavoleasca-ajutatori-in-casn/

https://salutis8.wordpress.com/2024/10/05/acatistul-sfintilor-cuviosi-andronic-si-atanasia-sotia-sa-sfinti-doctori-fara-de-argint-vindecatori-de-cancer-izgonitori-de-duhuri-rele-si-de-toata-lucrarea-diavoleasca-ajutatori-in-casnicie-pen/

Sinaxar - Sfinții cuvioși Andronic și Atanasia - 9 octombrie

https://www.trinitas.tv/sfintii-cuviosi-andronic-si-atanasia-9-octombrie/

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului părintelui nostru Andronic şi a Sfintei Atanasia, soţia lui

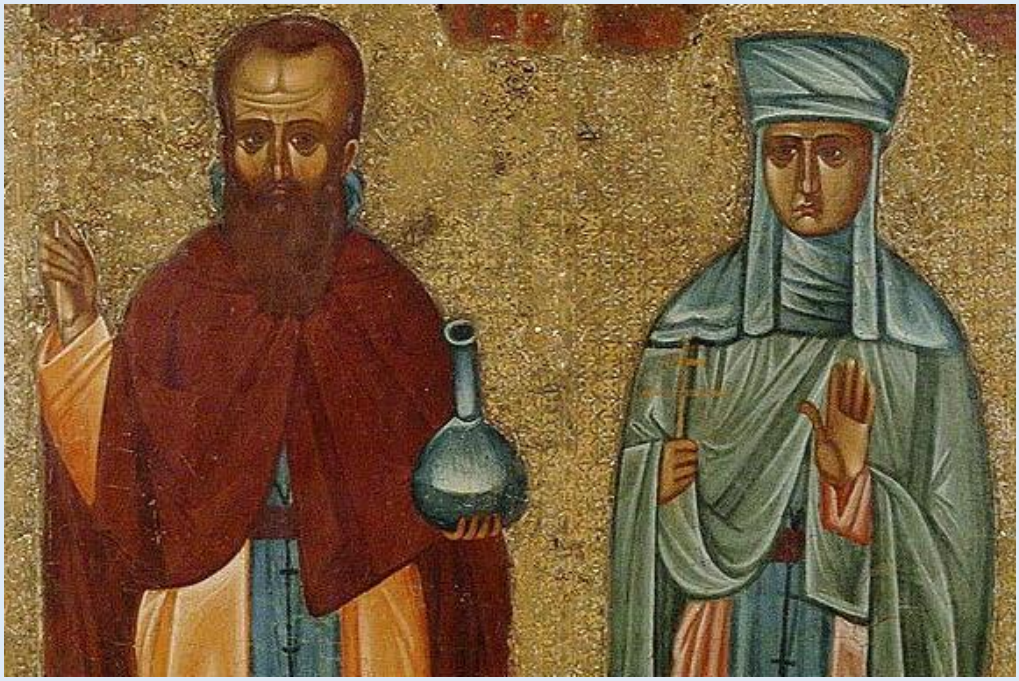

În vremea lui Teodosie cel mare, împăratul grecesc, era un om în Antiohia anume Andronic, care se îndeletnicea cu meşteşugul de zlătar (lucrător de aur şi argint). Acesta a luat de nevastă pe fiica altui zlătar, pe care îl chema Ioan. Numele acestei femei era Atanasia, care însemnează "nemurire", căci, cu adevărat, slava nepieritoare şi-a câştigat prin viaţa ei cea sfântă, precum va arăta sfârşitul vieţii ei.

Andronic şi Atanasia, vieţuind cu cinste şi cu dumnezeiasca plăcere, s-au înfrumuseţat cu toate bunătăţile, iar bogăţia lor, întru care erau îndestulaţi, o împărţeau în trei părţi: o parte o dădeau la săraci, alta o dădeau pentru împodobirea bisericii, iar altă o ţineau pentru trebuinţă casei lor. Şi erau cinstiţi şi iubiţi de toţi ceilalţi cetăţeni pentru blândeţea şi faptele lor cele bune.

Ei au avut un fiu căruia i-au pus numele Ioan. Iar după aceea li s-a născut şi o fiică căreia i-au dat numele de Maria. Apoi, după naşterea celor doi copii, n-au mai voit a se cunoaşte trupeşte, ci vieţuiau ca frate şi soră, iar sârguinţa şi grija lor cea mare era pentru săraci, pentru că-i cercetau pe cei bolnavi, îi spălau, îi hrăneau, îi îmbrăcau şi cu averea lor erau mângâierea străinilor şi săracilor. Şi în toate săptămânile, miercurea şi vinerea o petreceau în post şi în rugăciuni.

Vieţuind ei aşa, a voit Dumnezeu să-i cheme la viaţa cea mai desăvârşită că, lăsându-le toate, să meargă după Domnul lor Iisus Hristos, Care ne-a lăsat nouă pildă să urmăm paşilor Lui.

După doisprezece ani ai vieţii lor casnice, a venit într-o zi Atanasia de la biserică după cântarea de dimineaţă şi i-a găsit pe amândoi copiii ei gemând, iar ea, tulburându-se, a stat aproape de patul lor.

Andronic a venit mai târziu de la biserică şi a început a o strigă pe femeia lui, iar ea a răspuns: "Nu te mânia pe mine, domnul meu, de vreme ce copiii noştri sunt cuprinşi de febră mare".

Şi, pipăindu-i, Andronic i-a aflat aşa cum îi spusese Atanasia şi suspinând, a zis: "Fie voia Domnului". Apoi s-a dus afară din cetate, la biserica Sfântului mucenic Iulian, pentru că acolo erau îngropaţi părinţii lui şi zăbovind în biserică la rugăciune, până la al şaselea ceas, în acea vreme au murit amândoi copiii lui: fiul său, Ioan, care avea doisprezece ani şi fiica sa, Maria, care avea zece ani.
Întorcându-se Andronic de la rugăciune, a auzit în casa sa plângere şi tânguire şi, mîhnindu-se, a alergat în grabă şi a găsit acolo multă lume adunată în curtea lui, iar amândoi copiii zăceau morţi. Intrând în camera sa de rugăciune, s-a aruncat înaintea chipului Mântuitorului nostru Iisus Hristos, zicând cuvintele dreptului Iov: "Gol am ieşit din pântecele maicii mele, gol mă voi duce. Domnul a dat, Domnul a luat, precum a voit Domnul aşa a făcut, fie numele Domnului binecuvântat în veci".

Atanasia, plângând pentru fiii săi, atât de mult a slăbit din pricina mâhnirii încât era aproape de moarte, pentru că zicea: "Să mor şi eu ca fiii mei".

Iar când au fost îngropaţi fiii lor s-au adunat toţi cetăţenii şi a venit însuşi patriarhul cu tot clerul său. Copiii au fost îngropaţi în biserica Sfântului Iulian, acolo unde erau îngropaţi şi bunicii lor.

Atanasia, după îngroparea copiilor, nu mai voia să meargă în casa ei, ci şedea lângă mormântul lor, plângând, iar la miezul nopţii i s-a arătat Sfântul mucenic Iulian, în chipul unui călugăr, şi i-a zis: "O, femeie! pentru ce nu laşi pe cei ce sunt aici să se odihnească!"

Iar ea a răspuns: "Nu te mânia pe mine, Sfinte Iulian, de vreme ce sunt mâhnită, pentru că doi copii am avut şi i-am îngropat astăzi pe amândoi".

Iar el a zis: "Câţi ani aveau copiii tăi?"

A răspuns ea: "Unul avea doisprezece ani, iar celălalt avea zece ani".

Şi a întrebat-o sfântul: "Dar de ce plângi pentru dânşii? Mai bine ai face de ai plânge pentru păcatele tale. Căci îţi zic ţie: în chipul în care firea omenească caută mâncare, pe care trebuie s-o aibă, aşa şi copiii se hrănesc cu bunătăţile cereşti de la Hristos, pe care Îl roagă, zicând: "Dreptule Judecător, ne-ai lipsit de cele pământeşti şi pentru aceasta nu ne lipsi de bunătăţile cereşti"".

Iar ea, auzind acestea, şi-a schimbat mâhnirea în bucurie, şi a zis: "Dacă fiii mei vieţuiesc în ceruri, apoi de ce plâng eu?" Apoi s-a întors ca să vorbească mai mult cu cel ce i se arătase şi nu l-a mai văzut şi l-a căutat prin toată biserica, dar nu l-a mai aflat.

Apoi l-a întrebat pe portarul care păzea uşa bisericii, zicând: "Unde este părintele acela care a vorbit acum cu mine?"
Portarul i-a răspuns: "Nu vezi că uşile sunt încuiate şi nu a intrat nimeni aici? Apoi de ce zici că a vorbit cineva cu tine?".

Atunci Atanasia a cunoscut că aceea a fost vedenie şi s-a înspăimântat şi, ducându-se la casa ei, a povestit bărbatului ei ceea ce văzuse şi auzise şi apoi s-a mângâiat şi s-a liniştit.

Şi Atanasia a zis către Andronic: "Domnul meu, încă de când trăiau copiii noştri voiam să-ţi spun, dar mă îndoiam şi iată că acum, după moartea lor, te rog să mă duci pe mine la o mănăstire, ca să-mi plâng acolo păcatele mele, căci Domnul, luându-i pe copiii noştri, ne va face pe noi mai buni la slujba Sa".

Iar el i-a zis: "Să mergi să-ţi cercetezi gândul tău o săptămână şi de nu-ţi vei schimba acest gând, ne vom sfătui despre aceasta amândoi".

Iar ea, aşteptând multe zile, nu şi-a schimbat gândul, ci cu mai mult dor s-a umplut de viaţa singuratică şi cerea voie de la bărbatul ei s-o lase la mănăstire.

Iar Andronic a vorbit cu tatăl ei şi i-a zis: "Iată, noi vrem să mergem la sfintele locuri ca să ne închinăm, iar ţie îţi încredinţăm casa şi toată averea noastră şi ne rugăm ţie, de ni se va întâmpla ceva rău pe cale, să împarţi averea noastră la cei care au trebuinţă, iar casa noastră s-o faci bolniţa pentru săraci şi gazdă pentru străini".

Andronic, încredinţându-şi casa şi averea socrului său, i-a eliberat pe toţi slujitorii săi. Apoi, într-o noapte, Andronic şi Atanasia s-au sfătuit amândoi, au luat puţină avere pentru călătorie şi, nefiind ştiuţi de nimeni, au ieşit din casa lor şi au apucat calea străinătăţii, încredinţându-se voinţei lui Dumnezeu.

Şi, trecând de cetate, fericita Atanasia, întorcându-se, a văzut de departe casa sa şi căutând spre cer a zis: "Dumnezeule, Cel ce ai zis lui Avraam şi Sarei: "Ieşi din pământul tău şi din neamul tău şi mergi în pământul pe care ţi-l voi arăta ţie", Tu caută şi spre noi şi du-ne pe noi întru frica Ta. Iată, pentru Tine am lăsat casa noastră deschisă, deci să nu ne închizi nouă uşile împărăţiei Tale". Apoi, plângând amândoi, au mers în calea lor.

Ajungând la Ierusalim, s-au închinat la sfintele locuri şi, vorbind cu mulţi părinţi, au luat binecuvântare de la dânşii. Apoi s-au dus şi în Alexandria, ca să se închine Sfântului mucenic Mina.
Andronic a văzut pe un mirean sfădindu-se cu un călugăr şi a zis către mirean: "De ce te sfădeşti cu călugărul?"

Mireanul a răspuns: "Călugărul a închiriat dobitocul meu ca să meargă la schit şi eu i-am zis: "Să mergem acuma, ca să călătorim noaptea şi dimineaţa, la ora zece, vom ajunge la schit mai înainte de a se ivi arşiţa cea mare", iar el nu vrea să mă asculte".

Apoi Andronic l-a întrebat: "Mai ai şi un alt dobitoc?"

Omul a răspuns: "Mai am".

Iar Andronic a zis: "Mergi şi adu-l ca să-l închiriez de la tine, de vreme ce şi eu vreau să merg la schit".

Şi Andronic a zis soţiei sale: "Tu să rămâi aici, până ce voi merge la schit, ca să mă binecuvânteze părinţii".

Iar ea i-a răspuns: "Ia-mă şi pe mine cu tine".

El i-a răspuns: "Nu este obiceiul să meargă şi femeile la schit". Apoi ea, plângând, i-a grăit lui: "Dă-ţi cuvânt în faţa mucenicului Mina că mă vei duce şi mă vei lăsa în mănăstirea de maici". Iar el a făgăduit să-i îndeplinească dorinţa, apoi au mers la schit şi au fost binecuvântaţi de către părinţii schitului.

Auzind de părintele Daniil, a mers la dânsul şi s-a plecat cu smerenie înaintea lui, iar după rugăciune, vorbind cu el, i-a spus toate cele despre dânsul şi despre soţia lui Atanasia.

Apoi cuviosul Daniil i-a grăit: "Să aduci pe soţia ta şi vă voi scrie carte la Tebaida, ca să o duci pe ea acolo şi să o aşezi în mănăstirea de femei".

Şi, mergând, Andronic a adus-o noaptea pe fericita Atanasia la sfântul stareţ Daniil, care, vorbind cu dânşii cuvinte de mântuire foarte folositoare, le-a scris o scrisoare, i-a binecuvântat şi i-a trimis la mănăstirea Tavenisiotului. Şi mergând acolo, fericitul Andronic a aşezat-o pe sfânta sa soţie, Atanasia, în mănăstirea de femei şi îmbrăcându-se în chipul îngeresc (adică s-a făcut călugăriţă), petrecea o viaţă îngerească. Iar Andronic s-a întors la cuviosul părinte Daniil care l-a făcut călugăr şi, învăţându-l viaţa cea îmbunătăţită, i-a dat o chilie ca să vieţuiască liniştit şi singur într-însa.
Fericitul Andronic a petrecut în linişte doisprezece ani, nevoindu-se în călugărie. După aceşti ani, a rugat pe părintele Daniil să-l lase să se ducă la Ierusalim, să se închine sfintelor locuri, iar părintele Daniil, făcând rugăciune şi binecuvântându-l, l-a lăsat să plece.

Apoi părintele Andronic, mergând în părţile Egiptului, a stat să se odihnească puţin sub un molift şi, după rânduiala lui Dumnezeu, a văzut-o pe fericita Atanasia, femeia lui, care mergea în chip bărbătesc şi s-a închinat ca altui părinte. Şi Atanasia l-a recunoscut pe bărbatul ei, dar el nu a recunoscut-o căci cum era cu putinţă să o mai recunoască, când faţa i se veştejise de înfrânare şi era neagră şi pe lângă acestea îşi schimbase şi portul, luând îmbrăcăminte bărbătească.

Şi l-a întrebat pe soţul ei, zicând: "Oare nu eşti tu ucenicul părintelui Daniil, care te numeşti Andronic?"

Iar el a răspuns: "Eu sunt".

Apoi iarăşi l-a întrebat: "Unde mergi, avvo Andronic?"

Iar el a răspuns: "Merg la locurile sfinte pentru a mă închina acolo. Dar tu - a întrebat Andronic - unde mergi şi care îţi este numele?"

Ea a răspuns: "Mă duc şi eu la sfintele locuri şi mă numesc Atanasie" (pentru că acum îşi schimbase numele din Atanasia şi se numea Atanasie).

Şi a zis Andronic: "Să mergem împreună", iar Atanasie a răspuns: "De voieşti să mergi împreună cu mine, apoi să pui pază gurii tale, ca să călătorim în tăcere". Iar el a zis: "Bine, aşa să fie precum voieşti tu". Atunci a grăit Atanasie: "Să mergem dar, şi rugăciunile sfântului tău stareţ să ne întărească".

Ajungând la sfânta cetate a Ierusalimului, au înconjurat toate sfintele locuri şi au mers în Alexandria ca să se închine Sfântului mucenic Mina.

Rugându-se acolo, Atanasie a zis către părintele Andronic: "Părinte, voieşti să stăm amândoi într-o chilie".

Andronic a răspuns: "Să stăm, însă mai întâi îl vom întreba pe sfântul dacă ne va da voie ca să petrecem împreună".

Iar Atanasie a zis: "Mergi şi întreabă, iar eu te voi aştepta în schitul ce se cheamă al optsprezecelea. Şi de-ţi va da voie părintele să vii la mine, precum am călătorit în tăcere, tot aşa să petrecem în tăcere şi în chilie. Iar de nu vei putea să petreci în tăcere, să nu vii la mine, căci chiar dacă părintele va porunci, nu vreau să vieţuiesc acolo unde nu ar fi tăcere".

Şi mergând Andronic la avva Daniil, i-a spus toate cele despre Atanasie, iar Daniil i-a zis lui Andronic: "Mergi şi să petreci cu Atanasie în tăcere, de vreme ce este un călugăr desăvârşit".

Apoi Andronic l-a luat pe Atanasie şi l-a dus în chilia sa unde au petrecut în tăcere şi cu frica lui Dumnezeu alţi doisprezece ani; iar Andronic n-a cunoscut ca Atanasie este soţia lui, pentru că dânsa se ruga cu tot dinadinsul lui Dumnezeu să nu fie recunoscută de bărbatul ei.

Avva Daniil venea deseori la dânşii şi îi învăţa. Odată, fiind la dânşii şi vorbindu-le mult despre folosul sufletului, după ce a terminat, se întorcea la chilia lui şi mai înainte de a ajunge la chilie, l-a ajuns fericitul Andronic şi i-a zis: "Părinte Daniile, părintele Atanasie se duce către Domnul".

Întorcându-se înapoi părintele stareţ, l-a găsit pe părintele Atanasie cuprins de febră mare, iar acesta a început a plânge şi stareţul i-a zis: "Trebuie să te bucuri, de vreme ce mergi să-L întâmpini pe Hristos, iar nu să plângi".

Atanasie i-a răspuns: "Nu plâng pentru mine, ci pentru părintele Andronic. Dar să ai dragoste, părinte, căci după îngroparea mea vei găsi o scrisoare sub căpătâiul

meu şi după ce o vei citi să i-o dai părintelui Andronic". Apoi Atanasie, făcându-şi rugăciunea, s-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine şi s-a dus către Domnul.

Când au venit fraţii ca să-i îngroape trupul au aflat că era femeie cu firea, iar avva Daniil a găsit sub căpătâiul ei scrisoarea şi, după ce a citit-o, i-a dat-o lui Andronic. Abia atunci acesta a cunoscut că părintele Atanasie era femeia lui şi toţi au prea mărit pe Dumnezeu. Apoi aceasta s-a auzit în toate lavrele şi avva Daniil a chemat pe toţi părinţii din Egipt şi din pustiul cel mai depărtat, şi s-au adunat toate lavrele Alexandriei şi călugării care purtau haine albe (pentru că aşa era obiceiul unora de a umbla în haine albe), şi au îngropat cu mare cinste sfântul trup al fericitei Atanasia, prea mărind pe Dumnezeu care i-a dat o astfel de răbdare.

După îngroparea ei, părintele stareţ a rămas cu Andronic până la a şaptea zi, făcând pomenirea celei ce murise, şi a voit să-l ia pe părintele Andronic în chilia sa. Însă Andronic l-a rugat, zicând: "Lasă-mă părinte, ca să fiu îngropat şi eu aici, lângă doamna mea, Atanasia". Şi lăsându-l, stareţul s-a dus, dar n-a ajuns până la chilie, când un călugăr ajungându-l din urmă, i-a zis: "Părintele Andronic se duce către Domnul".

Stareţul a trimis pe cineva pe urma călugărilor care plecaseră şi le-a zis: "Întoarceţi-vă cu mine înapoi la părintele Andronic". Iar ei, întorcându-se, l-au găsit pe părintele Andronic încă viu şi au fost binecuvântaţi de dânsul.

Sfârşindu-se cu pace părintele Andronic, s-a ivit neînţelegere mare între părinţii schiteni, pentru că locuinţa cuviosului Andronic şi a fericitei Atanasia fusese între două schituri: între schitul cu numărul optsprezece şi între schitul celor ce purtau haine albe; de aceea cei cu haine albe ziceau că al lor este fratele Andronic şi îl vor lua la schitul lor, ca să le ajute cu rugăciunile lui, la fel şi părinţii din schitul cu numărul optsprezece ziceau că al lor este fratele Andronic şi sora lui Atanasia şi că la ei trebuie să rămână. Iar schitenii cei cu haine albe ziceau: "Ceea ce va zice arhimandritul de la schitul cu numărul optsprezece, aceea vom face".

Stareţul a poruncit să-l îngroape pe Andronic lângă Atanasia, dar călugării în haine albe nu voiau să-l asculte, pentru că ei erau mai mulţi şi ziceau: "Stareţul este mai presus de patimi şi nu se mai teme de lupte; noi, fiind tineri, voiam să avem lângă noi pe fericitul Andronic, fratele nostru, ca să ne ajute cu rugăciunile sale, căci este destul că v-am lăsat-o pe Atanasia". După aceasta abia s-au potolit şi au îngropat pe cuviosul Andronic cu fericita Atanasia, lăudând pe Dumnezeu cel minunat întru sfinţii Săi, căruia I se cuvine mărirea în vecii vecilor. Amin.

Sfinții cuvioși Andronic și Atanasia - drumul spre sfințenie

Luând calea mănăstirii, după ce le-au murit cei doi copii, Sfântul Andronic și Sfânta Atanasia au mers fiecare în drumul lor. Peste ani, s-au întâlnit la Ierusalim, dar nu s-au recunoscut, întrucât Sfânta Atanasia luase port de monah, așa că s-au rugat 12 ani împreună, stând în tăcere, până când sfânta a trecut la Domnul.

***

Trăind pe vremea împăratului Teodosie cel mare în Antiohia, doi soți, Andronic și Atanasia, trăiau în dreapta credință, împărțindu-și averea cu cei săraci și cu Biserica.

După nașterea celor doi copii, începând să trăiască precum un frate cu o soră, se ocupau de îngrijirea celor bolnavi și aflați în nevoi, petrecând în post și rugăciune.

Murindu-le cei doi copii, cuprinși de febră mare, Sfânta Atanasia nu se putea liniști din pricina durerii, dar aflând printr-o vedenie, de la Sfântul Iulian, că fiica și fiul ei se veselesc în Ceruri, inima ei s-a umplut de bucurie și a fost cuprinsă de dorul viețuirii în mănăstire.

Plecând împreună cu soțul ei în Alexandria, au primit amândoi chipul îngeresc, fiind călugăriți, și fiecare rămânând în mănăstirea lui.

Sfânta Atanasia, însă, peste ani a îmbrăcat haine de monah și se purta precum un bărbat.

Și pe când mergea să se închine la Ierusalim, s-a întâlnit cu Sfântul Andronic, dar acesta nu a recunoscut-o.

Și petrecând împreună 12 ani într-o chilie, în tăcere, Sfânta Atanasia a trecut la Domnul și i-a lăsat o scrisoare soțului său. Iar el, citind-o și minunându-se de răbdarea ei, a voit să fie îngropat alături de ea și chiar în ziua înmormântării sfintei și-a dat și el sufletul.

Sinaxar din 9 octombrie

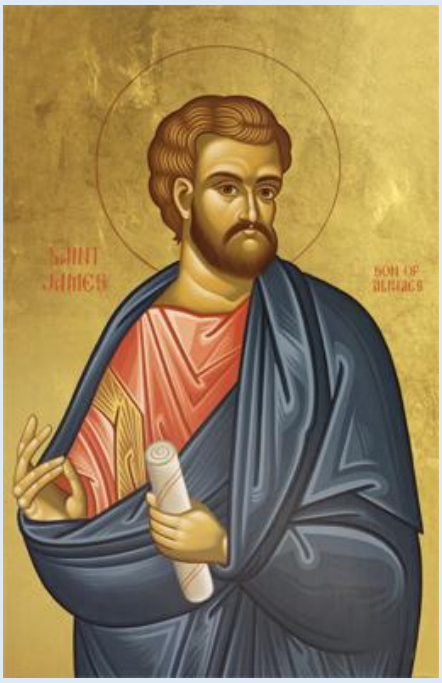

În această lună (octombrie), în ziua a nouă, pomenirea Sfântului apostol Iacov al lui Alfeu.

Acesta era fratele Sfântului Matei, evanghelistul, care fusese mai înainte vameş şi era fiu al lui Alfeu; mergând la propovăduirea Evangheliei, arzându-se de râvnă dumnezeiască, a stricat toate capiştile idolilor, tămăduind boli şi gonind duhuri necurate; pentru care lucru şi mulţimea limbilor, l-a numit sămânţă dumnezeiască.

Acesta umblând multă parte a lumii şi vestind pe Hristos, ca un iubitor de Hristos şi patimă ce-a râvnit şi moartea, că a fost răstignit pe cruce şi aşa şi-a dat Duhul la Dumnezeu.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Andronic şi Atanasia soţia lui.

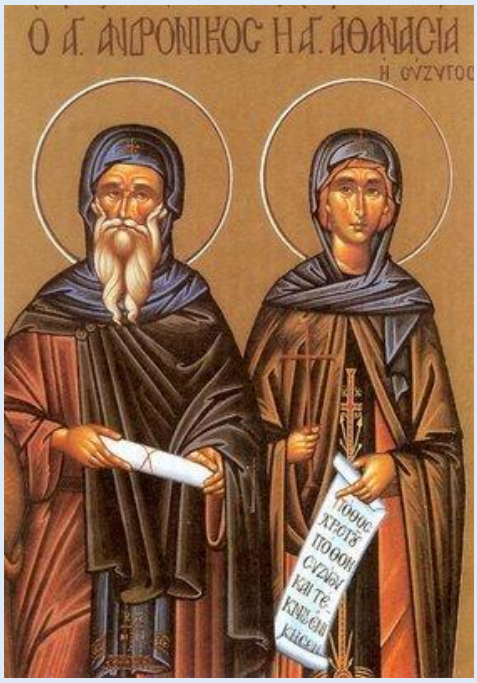

Acest cuvios Andronic, a fost din Antiohia cea mare, lucrător de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune şi bogat; şi a luat luişi pe Atanasia, femeie curată şi iubitoare de Dumnezeu; iar bogăţia lor o împărţeau în trei părţi; o parte la săraci, alta la împodobirea bisericilor şi a treia la trebuinţa casei lor.

Au născut ei un fiu şi o fiică, iar după naşterea celor doi fii, n-au mai adăugat a se cunoaşte trupeşte, ci amândoi se nevoiau pururea în curăţie, la rugăciune, şi a face bine săracilor şi a căuta pe bolnavi. Trăind aşa doisprezece ani împreună, fiind fiii lor la o vârsta care putea să dea bucurie părinţilor, într-o zi îmbol-năvindu-se amândoi fiii au murit.

Deci Andronic, nu se arăta mâhnit de acea întâmplare, ci încă a strigat fericitul, acel glas al lui Iov, zicând: "Gol am ieşit din pântecele maicii mele, gol mă voi şi duce": "Domnul a dat, Domnul a luat".

Iar femeia lui, Atanasia, avea jale nemângâiată, zdrobindu-se cu atâtea plânsuri, încât de mâhnirea cea mare atâta a slăbit încât era să moară; pentru că zicea: "Să mor şi eu cu fiii mei".

La îngroparea fiilor lor s-au adunat toţi cetăţenii şi însuşi patriarhul cu tot clerul, şi i-au îngropat în biserica Sfântului Iulian. Iar după îngropare nu voia Atanasia să meargă la casa sa, ci şedea lângă mormântul fiilor săi plângând.

La miezul nopţii însă i s-a arătat ei Sfântul mucenic Iulian, în chip de călugăr, zicându-i: "Pentru ce nu laşi pe cei ce sunt aicea să se odihnească, femeie?"

Iar ea a zis: "Nu te mânia pe mine, domnule; sunt mâhnită, pentru că doi fii am avut, şi pe aceştia astăzi i-am îngropat împreună".

Iar el i-a zis: "Dar de ce plângi pentru dânşii? Că în ce chip caută firea ome-nească mâncare şi nu se poate a nu-i da, aşa şi copiii cu cereştile bunătăţi se hrănesc de la Hristos, pe Care roagă-L, zicând: "Dreptule judecător, dacă ne-ai lipsit de cele pământeşti, nu ne lipsi de cele cereşti".

Iar ea auzind acestea s-a smerit şi şi-a schimbat mâhnirea în bucurie, că zicea: "Dacă fiii mei vieţuiesc în cer, apoi de ce plâng eu?" Şi s-a întors să mai vorbească cu cel ce i se arătase şi nu l-a mai văzut; l-a căutat prin toată biserica, şi n-a aflat pe nimeni.

Atunci Atanasia a cunoscut ca vedenie a fost, şi s-a spăimântat; şi mergând a spus bărbatului ceea ce a văzut, şi s-au mângâiat amândoi.

Iar nu după multă vreme, a zis Atanasia către Andronic: "Lasă-mă la o mănăstire, ca să-mi plâng păcatele", şi el primind cuvântul cu bucurie, fiindcă dorea şi el, au împărţit cea mai multă parte din avuţia lor la săraci, şi au iertat robii ce erau cumpăraţi, iar cealaltă avuţie a lor au dat-o socrului său ca să facă bolniţă de săraci şi gazdă străinilor, şi luându-şi puţină avere, cât să le fie pe cale, au ieşit noaptea din cetate numai ei amândoi.

Iar fericita Atanasia întorcându-se, a văzut de departe casa sa, şi căutând spre cer a zis: "Dumnezeule cel ce ai zis lui Avraam şi Sarei: ieşi din pământul tău şi din rudenia ta, şi vino la pământul pe care îl voi arăta ţie, caută şi spre noi şi ne du întru frica ta. Iată pentru numele tău, am lăsat casa noastră, ca să nu ne închizi noua uşile împărăţiei Tale".

Şi plângând amândoi, au mers în calea lor şi ajungând la Ierusalim s-au închinat la Sfintele Locuri, şi vorbind cu mulţi părinţi, au luat binecuvântare de la dânşii. Şi auzind de părintele Daniil, au mers la dânsul, şi i s-au închinat lui; acesta vorbind

cu ei cuvânt de mântuire, mult i-a folosit, şi scriindu-le o carte i-a binecuvântat şi i-a trimis la Mănăstirea Tavenisiotului.

Deci mergând acolo, a dat fericitul Andronic pe sfânta lui soţie Atanasia la mănăstirea de femei. Iar el întorcându-se la părintele Daniil, a primit îngerescul chip şi a petrecut fericitul lângă acest părinte doisprezece ani, nevoindu-se.

După această a rugat pe părintele să-l lase pe el la Ierusalim să se închine la Sfintele Locuri; iar părintele Daniil făcând rugăciune i-a dat voie.

Şi mergând părintele Andronic în părţile Egiptului, a şezut să se odihnească puţin sub un copac, şi iată după rânduiala lui Dumnezeu a văzut pe fericita Atanasia, femeia sa, care mergea în chip bărbătesc, şi s-au închinat unul către celălalt. Deci a cunoscut Atanasia pe bărbatul său, iar el nu a cunoscut-o pe ea. Căci cum era cu putinţă să o cunoască, că faţa ei se vestejise de înfrânare, şi era neagră ca un arap:

Către aceasta încă şi rânduiala sa schimbându-şi, era îmbrăcată bărbăteşte, şi a întrebat pe Andronic, zicând: "Oare, nu eşti tu ucenicul părintelui Daniil, cel ce se numeşte Andronic?"

Iar el a zis: "Eu sunt".

Şi iarăşi l-a întrebat: "Unde mergi Avva Andronic?"
Răspuns-a Andronic: "Mă duc la Sfintele Locuri să mă închin; dar tu unde mergi, şi cum îţi este numele?"

Iar ea a zis: "Mă duc şi eu la Sfintele Locuri, şi numele îmi este Atanasie" (pentru că aşa îşi schimbase numele).

Şi a zis Andronic: "Să mergem dar împreună".

Iar Atanasie a zis: "De voieşti să mergi cu mine, să pui pază gurii tale ca în tăcere să călătorim".

Iar el a zis: "Bine, să fie aşa precum voieşti".

Grăit-a Atanasie: "Să mergem dar, şi rugăciunile sfântului tău stareţ să călătorească cu noi".

Şi ajungând la Sfânta Cetate şi închinându-se la Sfintele Locuri, s-au întors cu tăcere la Alexandria. Şi a zis Atanasie către părintele Andronic: "Voieşti, părinte, să petrecem amândoi într-o chilie?"

Răspuns-a Andronic: "Să petrecem; însă mai întâi voi întreba pe stareţ dacă ne va porunci nouă ca împreună să petrecem".

Şi a zis Atanasie: "Mergi şi întreabă, iar eu te voi aştepta pe tine în schitul ce se cheamă Optsprezecinicul; şi de-ţi va porunci părintele să vii la mine, precum am umblat cu tăcere, aşa cu tăcere şi în chilie să petrecem. Iar de nu vei putea să petreci în tăcere, să nu vii la mine; că măcar şi părintele de ar porunci, nu voi să vieţuiesc acolo unde nu ar fi tăcere".

Şi mergând Andronic la Avva Daniil, i-a spus de împreună călătorul său Atanasie.

Şi a zis Daniil lui Andronic: "Mergând să iubeşti tăcerea, şi să petreci cu Ata-nasie de vreme ce este călugăr desăvârşit". Deci a luat Andronic pe Atanasie, şi l-a dus în chilia sa, şi au petrecut în frica lui Dumnezeu cu tăcere alţi dois-prezece ani; şi n-a cunoscut Andronic că Atanasie este soţia lui; pentru că aceea se ruga cu deadinsul lui Dumnezeu ca să nu fie cunoscută de bărbatul său. Iar Avva Daniil adeseori venea la dânşii şi-i învăţa.

Odată fiind la dânşii, şi mult grăindu-le de folosul sufletului, se întorcea; şi mai înainte de a sosi în chilia sa, l-a ajuns fericitul Andronic, zicându-i: "Părinte Daniel, părintele Atanasie se duce către Domnul!"
Şi întorcându-se stareţul, l-a aflat într-o mare fierbinţeală; şi a început Atanasie a plânge. Şi stareţul i-a zis: "Se cade să te bucuri că mergi să întâmpini pe Hristos, iar nu să plângi".

Răspuns-a Atanasie: "Nu plâng pentru mine, ci pentru părintele Andronic; ci să faci dragoste părinte, după îngroparea mea vei afla o scrisoare sub căpătâiul meu, şi citind-o să o dai părintelui Andronic".

Şi făcând rugăciune, s-a împărtăşit Atanasie cu dumnezeieştile taine, şi s-a dus către Domnul. Şi au venit fraţii să îngroape trupul lui, şi aflară că era femeie cu firea ei.

Iar Avva Daniil a aflat sub căpătâiul ei scrisoarea şi, citind-o, a dat-o lui Andronic. Atunci a cunoscut Andronic, că femeia lui era, şi toţi au lăudat pe Dumnezeu.

Şi s-a auzit aceasta în toate Lavrele, şi trimiţând Avva Daniil a chemat pe toţi părinţii cei din Egipt, şi pe cei din pustiul cel mai dinăuntru, şi s-au adunat din toate Lavrele, şi au îngropat cu cinste sfântul trup al fericitei Atanasiei, mărind pe Dumnezeu cel ce i-a dat o asemenea răbdare.

Iar după îngroparea ei, au petrecut stareţul cu Andronic până la a şaptea zi, şi în ziua a şaptea făcând pomenirea celei ce se mutase, a voit ca să ia pe Andronic în chilia sa; iar Andronic îl ruga zicând: "Lasă-mă aicea părinte, ca şi eu să mă îngrop cu doamna mea Atanasia". Şi lăsându-l stareţul s-a dus; şi încă nesosind el până la chilie l-a ajuns un călugăr, zicându-i: "Părintele Andronic se duce către Domnul".

Şi a trimis stareţul în urma părinţilor celor ce plecase, zicând: "întorceţi-vă cu mine la părintele Andronic; iar ei întorcându-se l-au aflat încă viu, şi au luat binecuvântare de la dânsul.

Iar sfârşindu-se cu pace părintele Andronic, s-a îngropat cu fericita Atanasia, lăudând pe Dumnezeul cel minunat între sfinţii săi. căruia se cuvine mărirea, în vecii vecilor. Amin.

Tot în această zi, pomenirea dreptului Avraam şi a nepotului său Lot.

Avraam s-a născut prin secolul al doisprezecelea înainte de Hristos la Ur, în ţinutul caldeenilor. Se trăgea din neamul lui Sem şi era căsătorit cu Sarah, rămasă fără copii. Dumnezeu îl alese pe Avraam pentru a face din el părintele poporului său. Îi spuse: "Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino în pământul pe care ţi-l voi arăta Eu. Şi Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău şi vei fi izvor de binecuvântare. Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului" (Facere 12, 1-3).

Avraam se încredinţă cuvintelor Domnului şi fără să se uite în urmă, îşi luă pe femeia lui Sarah, pe nepotul său Lot, avuţiile şi slugile sale şi se duse tot înainte, către ţinutul Canaan.

În schimbul credinţei sale, Dumnezeu îi promise lui Avraam să facă un legământ veşnic între El şi urmaşii săi, legământ ce avea să fie simbolizat în tăierea împrejur a oricărui născut de parte bărbătească din descendenţa lui Avraam.

Ca prim semn al favorurilor sale, Domnul îi dădu un fiu lui Sarah cea sterilă, chiar dacă şi ea şi bărbatul ei erau foarte înaintaţi în vârstă. Isaac deveni astfel semnul

bunăvoinţei lui Dumnezeu şi simbolul viitorului Mesia, Hristos, care trebuia să vină pentru a duce la bun sfârşit şi la perfecţiune promisiunile făcute de Dumnezeu sfântului patriarh.

Avraam muri într-o bătrâneţe fericită la vârsta de o sută şaptezeci şi cinci de ani. Fu îngropat în pământul din Canaan, pe ogorul pe care îl cumpărase ca să îi facă mormânt lui Sarah.

Când Lot intră cu Avraam în ţinutul Canaan, puse stăpânire pe pământurile bogate şi fertile din câmpia Iordanului şi se instală în Sodoma. Dar locuitorii ţinutului erau în acea vreme afundaţi în viciu şi perversiuni. Ei atraseră mânia Domnului, care hotărî să distrugă oraşul.

Trimise totuşi doi Îngeri ca să-l vestească pe Lot şi să îi poruncească să fugă de acolo, el şi ai săi. Îi spuseră: "Mântuieşte-ţi sufletul tău! Să nu te uiţi înapoi, nici să te opreşti în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!" (Geneza 19 :17). În momentul în care Lot se îndepărta, Dumnezeu făcu să plouă peste Sodoma şi Gomora pucioasă şi foc, şi păcătoşii muriră în chinurile pe care li le pregăteşte pentru veşnicia în iad. Dar femeia lui Lot nu ascultă porunca Domnului şi se întoarse pentru a se uita în urmă. Fu dintr-odată schimbată într-o statuie de sare, să fie de învăţătură pentru generaţiile ce aveau să urmeze că trebuie să urmeze chemarea Domnului fără nici o privire pentru lumea şi obiceiurile din care El ne-a scos.

Lot şi Avraam sunt prăznuiţi şi cu ceilalţi Strămoşi ai lui Hristos, în duminica dinaintea Crăciunului.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Poplia

Aceasta trăia pe vremea păgânului Iulian, măritată fiind mai înainte şi născând roadă vrednică lui Dumnezeu, pe preotul Ion care a fost purtător de grijă pentru orânduiala Bisericii, şi pururea fugea de vrednicia episcopiei, pentru multa lui smerenie.

Deci mergând atunci Iulian la Antiohia, având multă mândrie demonică şi silind pe toţi să creadă în demoni, această cinstită bătrână, a început a cânta în faţa împăratului cu nişte fecioare: "Idolii păgânilor argint şi aur, lucruri de mâini omeneşti". Pentru aceasta târând-o, au bătut-o tare peste obraz, atâta cât s-a roşit şi pământul de sângele ei, dar nu a fost omorâtă, până la întoarcerea Paravatului.

Acela însă, fiind înjunghiat, nu s-a mai întors, iar ea trăind un an după aceea, cu pace s-a dus către Domnul.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Petru.

Acest fericit ostaş a fost pe vremea împărăţiei lui Teofil; şi fiindcă era încuviinţat şi la frumuseţe şi la stat, şi la chipul trupului, a fost încins de împăratul mare spătar.

Apoi călcând şi lepădând toate lucrurile lumeşti, a mers la viaţa călugărească, la o mănăstire ce se cheamă Dafnes, şi şi-a pus numele Petre, în loc de Leon. Apoi s-a dus la Olimp, după aceea la Sfintele Locuri, apoi la Laodiceea şi la Attalia, suferind toate ostenelile călătoriei. Deci fiindcă înţelese înălţimea vieţii şi a faptelor sale celor bune, l-a plecat împăratul Vasile Macedon, de a mers la Mănăstirea Sfântului Foca. În care nevoindu-se foarte după Dumnezeu, cu pace şi-a dat duhul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu; Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia

Sfântul Iacov al lui Alfeu a fost unul dintre cei 12 apostoli ai Mântuitorului Iisus Hristos. El nu trebuie confundat cu Iacov „fratele Domnului”, episcopul Ierusalimului şi autorul Epistolei din Noul Testament.

După Pogorârea Duhului Sfânt, apostolul Iacov al lui Alfeu a mers la neamurile din sudul Palestinei şi în Egipt, unde a predicat Evanghelia mântuirii, aducând la Hristos mulţime de popoare.

A murit asemenea Mântuitorului Iisus Hristos, fiind răstignit pe cruce.

***

Astăzi, Biserica îi pomeneşte şi pe Sfinţii Andronic şi Atanasia. Andronic era din Antiohia cea mare, cu meşteşugul fiind lucrător de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune şi bogat. Şi-a luat femeie pe Atanasia, care şi ea era iubitoare de Dumnezeu, vieţuind ei cu cinste după plăcerea Domnului şi fiind împodobiţi cu toate virtuţile. Iar bogăţia lor o împărţeau în trei părţi: o parte la săraci, o parte pentru înfrumuseţarea bisericilor, iar o parte la trebuinţele casei lor.

Ei au avut un fiu şi o fiică, iar după naşterea celor doi copii nu au mai vrut să se cunoască trupeşte, ci se nevoiau amândoi în curăţie şi rugăciune smerită. Însă, într-o zi, copiii lor au murit, dar Andronic nu se arăta prea mâhnit, ci rugându-se neîncetat vieţuia după pilda vieţii lui Iov cel mult răbdător.

Soţia sa Atanasia era însă foarte mâhnită, iar după îngroparea fiilor ei nu voia să meargă acasă, ci stătea lângă mormânt. În urma unei vedenii în care a vorbit cu Sfântul mucenic Iulian, Atanasia a mers la bărbatul ei şi l-a rugat să o lase să plece la mănăstire.

Amândoi au devenit monahi, trăind în curăţie şi rugăciune, făcându-se plăcuţi Domnului pentru vieţile lor pilduitoare.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu; Sfântul cuvios Andronic şi Atanasia, soţia sa

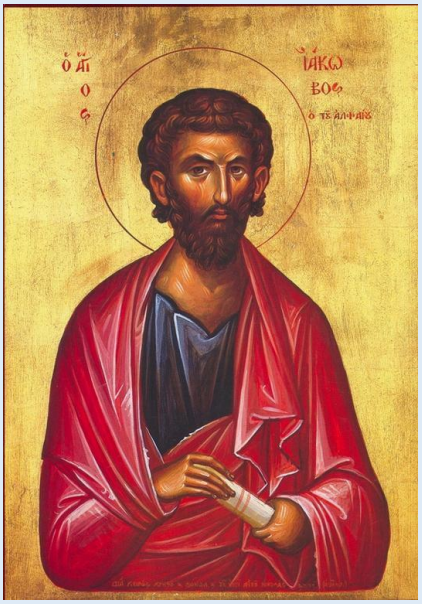

Biserica Ortodoxă prăznuieşte astăzi pe Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu, pe Sfântul cuvios Andronic şi Atanasia, soţia sa († sec. V).

Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu era fiul lui Alfeu şi fratele lui Matei, vameşul şi evanghelistul. Când Domnul nostru Iisus Hristos vieţuia cu trupul pe pământ şi alegea pentru vrednicia apostolească pe oamenii cei fără de răutate şi drepţi, ca să-i trimită la propovăduirea Evangheliei în toată lumea, atunci l-a ales pe acest Iacob şi ca pe un vrednic l-a numărat în ceata apostolească.

Iar Iacob a fost dintre cei doisprezece apostoli, însuşi văzător şi ucenic al lui Hristos, propovăduitor al Tainelor şi următor paşilor Lui şi împreună cu ceilalţi apostoli, primind Sfântul Duh care s-a pogorât asupra lor în limbi de foc, a mers la diferite neamuri şi popoare ca să propovăduiască pe Hristos, să povăţuiască şi să-i aducă pe cei rătăciţi la calea mântuirii.

Aprinzându-se cu râvna cea dumnezeiască, ca focul a ars spinii necredinţei, a sfărâmat idolii şi le-a risipit capiştile, a tămăduit multe boli şi a gonit din oameni duhurile necurate şi viclene şi a adus Domnului nostru Iisus Hristos mulţime de popor, de la care şi-a câştigat numele cel nou: sămânţa dumne-zeiască, căci semănând în inimile oamenilor cuvântul dumnezeiesc a sădit şi a sporit dreapta credinţă.

Pentru aceasta s-a numit sămânţa dumnezeiască. Şi înconjurând multe ţări, a semănat sămânţa cea cerească şi, adunând spicele mântuirii omeneşti, a sfârşit alergarea sa pe urma lui Hristos, pentru că s-a făcut următor al patimilor Lui, şi fiind pironit pe cruce şi-a dat sufletul său lui Dumnezeu.

Şi această dumnezeiască sămânţă - adică Sfântul Iacob - a fost adunată cu roduri însutite în cerească jitniţă unde, săturându-se însuşi de vederea feţei lui Dumnezeu, şi nouă ne mijloceşte aceeaşi săturare cu rugăciunile sale.

Sfântul cuvios Andronic și Atanasia, soția sa († sec. V)

Sfântul Andronic a trăit în Antiohia Siriei în timpul împăratului Teodosie cel mare (379-395). Fiind căsătorit, a avut doi copii pe care i-a pierdut în urma unei boli. Astfel, și-a împărțit averea săracilor și a plecat împreună cu soția sa la Locurile Sfinte, apoi în Alexandria Egiptului.

Atanasia, soția sa, a intrat într-o mănăstire de maici din Tebaida, iar Sfântul Andronic a rămas la schitul cuviosului Daniil, în apropiere de Alexandria.

După 24 de ani petrecuți în mănăstire, Sfântul Andronic și Sfânta Atanasia au trecut la Domnul.

Proloagele din 9 octombrie

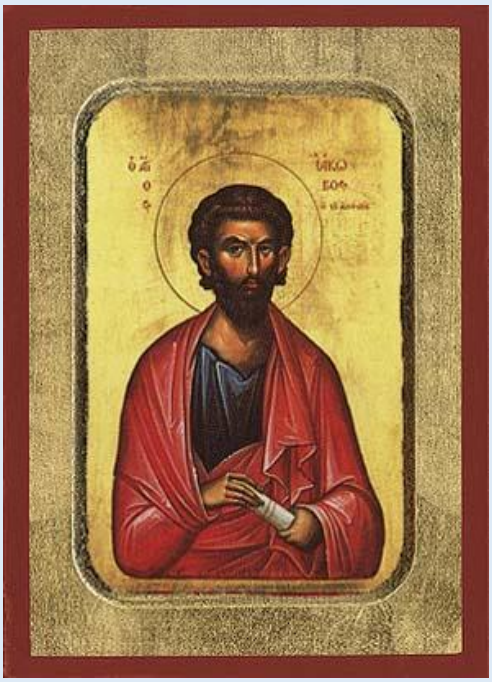

Luna octombrie în 9 zile: Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu.

Acest Sfânt Iacov a fost unul din cei 12 apostoli mari şi a trăit pe vremea Mântuitorului Hristos.

De vreme ce sunt mai mulţi Apostoli care poartă numele de Iacov, trebuie ştiut că acest Iacov, "fiul lui Alfeu", nu este aceeaşi persoană cu Iacov "fratele Domnului", episcopul Ierusalimului şi scriitorul Epistolei din Noul Testament.

Tradiţia creştină ne spune că Sfântul apostol Iacov al lui Alfeu a fost ales de Domnul pentru vrednicia apostolească, fiindcă era un om drept şi fără răutate şi a slujit cu credinţă pe Hristos, văzând faptele Lui, urmând paşilor Lui şi propovăduind tainele Lui, începând de la Botezul Domnului în Iordan şi până la Înălţarea Lui la cer.

Se spune că după Pogorârea Duhului Sfânt, apostolul Iacov al lui Alfeu a mers la neamurile din sudul Palestinei şi în Egipt, propovăduind cuvântul mântuirii şi aducând la Hristos mulţime de popoare. Pentru aceasta l-au şi numit ele cu un nume nou: numele de "dumnezeiască sămânţă" ca pe unul ce a sădit dumnezeiasca credinţă în multe inimi omeneşti.

Şi a sfârşit alergarea sa, urmând patimilor Domnului şi dându-şi lui Dumnezeu duhul său, pironit pe cruce, din dragoste pentru Hristos.

Întru această zi, istorisire a cuviosului părintelui nostru Daniil, despre Andronic şi despre soţia sa Atanasia (sec.V).

Acest cuvios Andronic a fost din Antiohia cea mare, cu meşterul lucrător de argint, foarte cucernic, plin de fapte bune şi bogat. Şi şi-a luat femeie pe Atanasia, care şi ea era curată şi iubitoare de Dumnezeu, vieţuind ei cu cinste, după plăcerea Domnului, înfrumuseţându-se cu toate bunătăţile. Iar bogăţia lor, în care erau îndestulaţi, o împărţeau în trei părţi: o parte cheltuind-o la săraci, alta la împodobirea bisericilor, iar a treia la trebuinţa casei lor.

Şi au născut un fiu şi o fiică, iar după naşterea celor doi copii, n-au mai voit a se cunoaşte trupeşte, ci se nevoiau amândoi pururea în curăţie, la rugăciune, la a face bine săracilor şi la a căuta pe bolnavi.

Şi, vieţuind doisprezece ani împreună, fiii lor erau la o vârstă ca aceea care aduceau multă bucurie părinţilor lor. Dar într-o zi, copiii îmbolnăvindu-se, au şi murit.

Iar fericitul Andronic nu se arăta prea mâhnit de acea întâmplare, ba încă a şi strigat acel fericit cuvânt al lui Iov, zicând: "Gol am ieşit din pântecele maicii mele, şi gol mă voi întoarce în pământ. Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat !" (Iov. 1, 21). Şi altele ca acestea zicea fericitul.

Iar femeia lui, Atanasia, avea jale nemângâiată. Zdrobindu-se cu atâta plâns, de mare mâhnire, atât a slăbit, de era să moară; că zicea: "Să mor şi eu cu copiii mei". Deci, la îngroparea fiilor lor, s-au adunat toţi cetăţenii şi însuşi patriarhul cu tot clerul său, şi-i îngropară la biserica Sfântului Iulian. Dar după îngropare, Atanasia nu voia să meargă la casa ei, ci şedea lângă mormântul fiilor săi, plângând.

Dar, la miezul nopţii, i s-a arătat ei Sfântul mucenic Iulian, în chip de călugăr, zicându-i: "Pentru ce nu-i laşi pe cei ce sunt aici să se odihnească, o, femeie?"

Iar ea a zis: "Nu te mânia pe mine, doamne, de vreme ce mâhnită sunt, că doi fii am avut şi pe aceştia i-am îngropat împreună astăzi".

Iar el i-a zis ei: "Dar pentru ce plângi pentru dânşii ? Că îţi spun ţie în ce chip caută firea omenească mâncare, şi nu se poate a nu-i da ei, aşa şi copiii tăi se hrănesc cu

cereştile bunătăţi de la Hristos, pe care roagă-L tu, zicând: "Dreptule Judecător, ne-ai lipsit pe noi de cele pământeşti, drept aceea nu ne lipsi pe noi de cele cereşti.

"Iar ea, auzind acestea, s-a umilit şi şi-a schimbat mâhnirea în bucurie, zicând: "Dacă fiii mei vieţuiesc în Cer, pentru ce să plâng?" Şi şi-a întors faţa ca mai mult să vorbească cu cel ce i se arătase ei, dar nu l-a mai văzut pe el. L-a căutat apoi prin toată biserica şi n-a aflat pe nimeni.

Şi a zis portarului: "Unde este părintele acela, care acum a vorbit cu mine? "

Răspuns-a portarul: "Oare nu vezi că porţile sunt încuiate şi n-a intrat aici nimeni, apoi, cum zici, că a vorbit cineva cu tine?"

Atunci Atanasia a cunoscut că a avut o vedenie şi s-a înspăimântat şi, mergând la casa ei, a spus bărbatului ceea ce a văzut şi a auzit, şi s-au mângâiat de întristare.

Şi, nu după multă vreme, a zis Atanasia către Andronic: "Slobozeşte-mă la o mânăstire, ca să-mi plâng păcatele mele."

Şi, primind cuvântul cu bucurie, că aceea dorea şi el, au început a împărţi cea mai mare parte din avuţia lor la săraci, au eliberat robii cei cumpăraţi, iar cealaltă avuţie au dat-o socrului său, să facă bolniţă pentru săraci şi casă de găzduire străinilor, şi luându-şi ei puţină avere, cât să le fie pe cale, au ieşit noaptea din cetate, numai amândoi singuri.

Iar fericita Atanasia, întorcându-se a văzut de departe casa ei şi, căutând spre cer, a zis: "Dumnezeule, Cel ce ai zis lui Avraam şi Sarei: "Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi vino în pământul pe care ţi-l voi arăta ţie Eu."(Fac. 12,1). Tu, caută şi spre noi şi ne du pe noi pe calea Ta. Iată, pentru numele Tău am lăsat casa deschisă, să nu ne închizi nouă uşile Împărăţiei Tale". Şi, plângând amândoi, au mers în calea lor. Şi, ajungând la Ierusalim, s-au închinat la Sfintele Locuri şi vorbind cu mulţi părinţi, au luat binecuvântare de la dânşii.

Şi, auzind de părintele Daniil, au mers la dânsul şi i s-au închinat lui, iar el, vorbind cu dânşii cuvânt de mântuire, mult le-a folosit lor. Şi le-a scris lor o carte şi i-a binecuvântat şi i-a îndrumat spre mănăstirea Tabenisioţilor (în Egipt). Deci, mergând acolo, a lăsat fericitul Andronic pe sfânta lui soţie Atanasia în mănăstirea de femei, iar el, întorcându-se la părintele Daniil, a primit îngerescul chip şi a petrecut fericitul, lângă acest părinte, doisprezece ani, nevoindu-se.

După aceasta a rugat pe părintele să-l învoiască pe el, la Ierusalim să se închine Sfintelor Locuri. Şi, făcând rugăciune, părintele Daniil l-a slobozit pe el, cu binecuvântare. A mers, apoi, părintele Andronic în părţile Egiptului şi a şezut să se odihnească puţin sub un copac şi, iată, după rânduiala lui Dumnezeu, a văzut pe fericita Atanasia, femeia sa, care mergea îmbrăcată în chip bărbătesc şi s-au închinat unul altuia. Deci, a cunoscut Atanasia pe bărbatul ei, dar el nu a cunoscut-o pe ea, că faţa ei se veştejise de înfrânare şi era neagră ca un arap şi afară de aceasta, încă şi rânduiala ei o schimbase, îmbrăcăminte bărbătească purtând.

Deci, a întrebat ea pe Andronic, zicând: "Oare nu eşti tu Andronic, ucenicul părintelui Daniil?"

Iar el a zis: "Eu sunt".

Şi iarăşi l-a întrebat: "Deci, unde mergi, ava Andronic?"

Răspuns-a Andronic: "Merg la Sfintele Locuri să mă închin. Dar tu unde mergi şi cum îţi este numele?"

Iar ea a zis: "Mă duc şi eu la Sfintele Locuri şi numele îmi este Atanasie" (că aşa îşi schimbase numele său; în loc de Atanasia s-a numit Atanasie).

Şi a zis Andronic: "Deci, să mergem împreună."

Iar Atanasie a zis: "De voieşti să mergi împreună cu mine, apoi să pui pază gurii tale, ca în tăcere să călătorim."

Iar el a zis: "Bine, să fie aşa cum voieşti!"

Grăit-a Atanasie: "Să mergem dar, şi rugăciunile sfântului tău stareţ să călătorească cu noi".

Şi ajungând la sfânta cetate a Ierusalimului şi închinându-se la Sfintele Locuri, s-au întors în tăcere la Alexandria.

Şi a zis Atanasie către părintele Andronic: "Voieşti, părinte, să petrecem amân-doi într-o chilie?"

Răspuns-a Andronic: "Să petrecem, însă mai întâi, voi întreba de ne va porunci nouă stareţul să petrecem împreună".

Şi a zis Atanasie: "Mergi şi întreabă, iar eu te voi aştepta pe tine în schitul ce se cheamă Optsprezecinul. Şi, de-ţi va porunci părintele să stăm împreună să vii la mine şi precum am umblat cu tăcere aşa, în tăcere şi în chilie să petrecem. Iar de nu vei putea să petreci cu tăcere, să nu vii la mine. Că chiar de ar şi porunci părintele, nu vreau să vieţuiesc acolo unde nu ar fi tăcere."
Şi, mergând Andronic la ava Daniil, i-a spus lui toate despre împreună călătorul său Atanasie.

Şi a zis Daniil lui Andronic: "Mergând, să iubiţi tăcerea şi să petreci cu Atanasie, că desăvârşit călugăr este."

Deci, a luat Andronic pe Atanasie şi l-a dus pe el la chilia sa şi au petrecut în frica lui Dumnezeu, în tăcere, alţi doisprezece ani şi n-a ştiut Andronic că Atanasie este soţia lui. Că, se ruga aceea lui Dumnezeu cu deadinsul, să nu fie cunoscută de bărbatul său.

Iar ava Daniil adeseori venea la dânşii şi-i învăţa pe ei. Deci, după ce a fost la dânşii, mult grăindu-le de folosul sufletului, pe când se întorcea la chilia sa, l-a ajuns pe el fericitul Andronic, zicându-i: "Părinte Daniil, părintele Atanasie se duce către Domnul".

Şi, întorcându-se, stareţul l-a aflat pe el cuprins de mare înfocare. Şi a început Atanasie a plânge. Şi i-a zis ei stareţul: "Se cade ţie a te bucura iar nu a plânge, de vreme ce mergi să întâmpini pe Hristos".

Răspuns-a Atanasie: "Nu pentru mine, ci pentru părintele Andronic plâng. Te rog să ai bunăvoirea, părinte, şi, după îngroparea mea, aflând o scrisoare sub căpătâiul meu şi citind-o pe ea, să o dai părintelui Andronic."

Şi, făcând rugăciunea s-a împărtăşit Atanasie cu dumnezeieştile Taine şi s-a dus către Domnul. Şi au venit fraţii ca să îngroape trupul ei şi aflară că Atanasie era femeie, cu firea. Iar ava Daniil a aflat sub căpătâiul ei scrisoarea şi, citind-o pe ea, a dat-o lui Andronic. Atunci a cunoscut Andronic, că Atanasie era femeia lui şi toţi au proslăvit pe Dumnezeu.

Şi s-a auzit aceasta în toate lavrele Alexandriei şi la schitenii cei ce purtau haine albe (că aşa era obiceiul schitenilor acelora, că umblau în haine albe) şi îngropară cu cinste sfântul trup al fericitei Atanasia, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce i-a dat ei o asemenea răbdare.

Iar, după îngroparea ei, a petrecut stareţul Daniil cu Andronic până la a şaptea zi, iar în ziua a şaptea, făcând pomenirea celei ce se mutase, a voit să ia pe părintele Andronic în chilia sa.

Iar Andronic îl rugă pe el, zicând: "Lasă-mă aici părinte, ca şi eu să mă îngrop cu doamna mea, Atanasia, şi stareţul lăsându-l pe el, s-a dus. Şi, încă înainte de a sosi el la chilie, l-a ajuns alt călugăr, zicându-i: "Părintele Andronic se duce către Domnul".
Şi a trimis stareţul în urma părinţilor celor ce se duseseră, zicând: "Întoarceţi-vă cu mine la părintele Andronic".

Iar ei, întorcându-se, l-au aflat pe el abia viu şi au fost blagosloviţi de el. Şi sfârşindu-se cu pace părintele Andronic, s-a făcut dezbinare mare între schiteni şi cei din schitul Optsprezecinul, că petrecerea cuviosului Andronic şi a fericitei Atanasiei era între două schituri. Că ziceau cei cu haine albe: "Este fratele nostru şi-l vom lua pe el în schitul nostru, ca să ne ajute nouă rugăciunile lui". Asemenea şi părinţii din schitul Optsprezecinul ziceau: "Al nostru este fratele şi cu sora lui, fericita Atanasia; la noi să se aşeze".

Şi, abia potolindu-se, au îngropat pe cuviosul Andronic împreună cu fericita Atanasia, lăudând pe Dumnezeu, Cel minunat întru Sfinţii Săi, Căruia Se cuvine slava în vecii vecilor ! Amin.

Întru această zi, cuvânt despre fapta bună pe care, câştigând-o, omul se mântuieşte.

Sunt patru fapte bune de care se ţine seama la mântuirea omului:

- ✓ *postul,*
- ✓ *a se ruga adeseori Domnului,*
- ✓ *lucrarea mâinilor şi*
- ✓ *curăţia trupească;*

la acestea patru se împotriveşte diavolul.

Prin cea dintâi, adică prin mâncare, a ispitit pe Adam în Rai. Prin a doua, nerugându-se Domnului, i-a dat lui Adam ruşine şi teamă de Dumnezeu şi l-a făcut a se ascunde şi a nu veni înaintea Lui, ca nu cumva, închinându-se înaintea lui Dumnezeu, Adam, să primească iertăciune de păcatul său. Iar după ce a fost izgonit Adam gol din Rai, încă şi prin goliciunea aceea voia diavolul să-l surpe pe om în alt păcat, adică în deznădejde voia să-l ducă pe el.

Dar iubitorul de oameni Dumnezeu, ştiind mai dinainte facerea de rău a diavolului, a dat lui Adam lucru, aşezându-l pe om în Rai, ca să-l păzească şi să-l lucreze, zicându-i: "Lucrează pământul din care ai fost luat!" Iar Adam, îngrijindu-se de lucru, a lepădat meşteşugirea cea rea, a diavolului.

Deci, fiind biruit în aceasta, diavolul a semănat gând rău şi în curăţia trupească, că a făcut a se împodobi fetele lui Cain şi a făcut să cadă în desfrânare cu dânsele pe fiii lui Set şi a spurcat curăţia trupească. Drept aceea şi Scriptura zice: "Intrat-au fiii lui Dumnezeu la fiicele oamenilor." Că atunci când omul îşi păzeşte trupul curat, fiu al lui Dumnezeu este, nespurcând făptura mâinii lui Dumnezeu.

Drept aceea, sârguiţi-vă la lucrul mâinilor, ca nu în nelucrare să ne afle pe noi diavolii şi să ne înşele.

Iar de va păzi cineva aceste patru fapte bune: postul, rugăciunea, lucrul mâi-nilor, curăţia trupească, arătat este ca fiu al Luminii şi moştean al Împărăţiei cerurilor este, întru Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia Se cuvine slava.

Căsătoria, cale spre sfinţenie - Sfinţii Andronic şi Atanasia

9 octombrie Antiohia, sec. VI

Sfinţii Andronic şi Atanasia au fost o pereche evlavioasă şi înstărită, trăind în Antiohia veacului al şaselea. Pentru virtutea sa, ca şi pentru măiestria sa deosebită ca argintar, Andronic ajunsese cunoscut chiar şi împăratului.

O vreme această familie sfântă obişnuia să-şi împartă bunurile în trei părţi. Prima parte o foloseau pentru milosteniile îmbelşugate date săracilor; a doua parte o foloseau spre a împrumuta bani fără dobândă oricui avea nevoie de acest fel de ajutor; iar a treia parte o păstrau pentru trebuinţele casei şi familiei lor.

Acest chip de vieţuire - făcând mult bine celorlalţi în fiece zi - le-a adus multă bucurie. Oricine avea vreo trebuinţă alerga la casa lor, unde afla alinare şi ajutorul trebuincios.

Andronic şi Atanasia erau cu adevărat neagonisitori (amisthos), alinătorii tuturor şi vistierie tuturor celor suferinzi şi necăjiţi.

Andronic şi Atanasia aveau doi copii, Ioan şi Maria. Însă cei doi copii au murit în aceeaşi zi, pe când erau mici. Tatăl şi-a domolit durerea şi şi-a văzut de meseria sa,

lucrând cu mai multă răbdare decât înainte şi în tăcere. Atanasia avea inima zdrobită şi îşi trecea vremea pe lângă mormântul ce cuprindea pe micuţii ei, în biserica Sfântului Iulian. Stătea acolo, aplecându-se spre mormânt şi suspinând: „Să mor şi eu cu copii mei, să zac alături de ei”.

Dar noaptea, când totul era liniştit şi candelele pâlpâiau slab în biserică, înaintea femeii ce plângea s-a oprit un călugăr care i-a spus: „Femeie, de ce te jeluieşti? Pentru ce nu laşi pe cei ce sunt aici să se odihnească ?”

Iar ea a zis: „Nu te mânia pe mine, doamne, de vreme ce mâhnită sunt, că doi fii am avut, şi pe aceştia i-am îngropat împreună astăzi”.

Iar el i-a zis ei: „Dar pentru ce plângi pentru dânşii ? Căci zic ţie, în ce chip caută firea omenească hrana şi nu se poate a nu-i da ei, tot aşa şi copiii tăi se hrănesc cu cereştile bunătăţi de la Hristos, pe care-L roagă, zicând: Dreptule Judecător, ne-ai lipsit pe noi de la cele pământeşti; drept aceea, nu ne lipsi pe noi şi de cele cereşti”.

Auzind acestea, toată mâhnirea Atanasiei s-a preschimbat în bucurie, dar când s-a uitat după călugăr, ca mai mult să vorbească cu el, nu 1-a mai aflat.

Atunci s-a dus la cel ce păzea uşile şi 1-a întrebat: „Unde este părintele acela ce era în biserică ?”

El a răspuns: „Nu a fost nici un părinte aici”.

Atunci ea a ştiut că i s-a arătat fericitul mucenic Iulian în haine de călugăr. Ducându-se apoi, a venit la soţul ei şi i-a spus toate, rugându-1 ca împreună să se lepede de lume şi să se retragă într-o mănăstire, unde să se poată pregăti ca să se întâlnească cu micuţii lor. El a încuviinţat, căci inima îi era împovărată şi toate nădejdile şi ambiţiile sale din această lume se sfârşiseră atunci când pământul s-a închis peste chipurile palide ale copiilor săi.

Deci Andronic şi Atanasia şi-au împărţit restul averii pentru întreţinerea săracilor şi ajutorarea monahilor. Părăsind Siria, s-au dus la Ierusalim.

De acolo au plecat în Egipt, unde au cerut îndrumarea Sfântului Daniil Schiteanul (7 iunie). El 1-a sfătuit pe Andronic să meargă la mănăstirea Tavennisioţilor. Întrucât Atanasia trecuse de mijlocul vieţii, el a sfătuit-o să-şi taie părul şi să se îmbrace ca un pustnic. I-a rânduit să trăiască într-o chilie dintr-o lavră a schitului şi i-a poruncit să se întâlnească cu ceilalţi călugări numai la Liturghie, în Ziua

Domnului. Se pare că ea a fost printre primele femei ce au trăit pustniceşte în pustia Egiptului.

După doisprezece ani de despărţire, Atanasia - îmbrăcată încă în veşminte de pustnic şi având acum numele de Atanasie - şi-a întâlnit soţul pe când călătoreau amândoi spre Ţara Sfântă. Ea l-a recunoscut, el însă nu a recunoscut-o - atât de schimbată îi era înfăţişarea de anii de aspră nevoinţă. Au stat de vorbă o vreme, apoi au hotărât să-şi urmeze pelerinajul împreună.

După cercetarea locurilor sfinte, s-au întors împreună în Egipt. Şi ajungând la locul unde se întâlniseră, Andronic arătă cu băţul şi zise: „Drumul meu e încolo”.

Iar ea, arătând în altă parte, zise: „Iar al meu dincolo”. Şi amândoi erau plini de întristare.

Apoi Andronic grăi: „Frate Atanasie, amândoi suntem bătrâni şi nu se cade să locuim singuri. Împreună cu tine m-am simţit deosebit de bine, şi acum nu mă îndur să mă despart de tine. Vino şi stai cu mine în chilie, iar dacă eu mor mai întâi, tu să-mi închizi ochii; iar de vei muri tu mai întâi, eu a să-mi pun mâna pe ai tăi”.

Atunci Atanasia s-a întors cu faţa şi a lăcrimat puţin, apoi a grăit: „Am să vin cu tine, frate”.

Deci cei doi bătrâni s-au regăsit, dar Andronic nu ştia că însoţitorul lui era soţia sa; simţea doar o mare înduioşare şi dragoste pentru tovarăşul său.

Trecând încă doisprezece ani, timp în care nimeni nu i-a descoperit taina, nici chiar soţul ei, Atanasia s-a îmbolnăvit grav. Puţin înainte de plecarea din viaţă, ea şi-a zgâriat numele adevărat pe o ţiglă. Văzând scrierea, Andronic a lăcrimat şi s-a aruncat asupra trupului ei, strigând: „Aceasta e soţia mea Atanasia!”

Auzind uimitoarea ei vieţuire, călugării din toate mănăstirile şi sihaştrii din cele mai depărtate ţinuturi s-au adunat la îngropăciunea ei. Cu stâlpări şi ramuri înverzite şi înveşmântaţi în alb (cum era obiceiul în schit), au dus trupul ei la locul de odihnă, şi cu mare bucurie l-au lăudat pe Dumnezeu, Cel ce a mărit astfel numele Său întru ea.

Deşi un alt pustnic stăruia ca Andronic să se alăture lui într-un alt loc, el n-a voit să părăsească chilia pe care o împărţise cu soţia sa, zicând că va rămâne acolo până ce

Domnul îl va lua să se reîntâlnească cu ea. După opt zile a murit şi fericitul Andronic, reîntâlnindu-şi soţia credincioasă în împărăţia cea cerească.

Slujba lor la Utrenie zice aşa: „însoţitoare avut-a Andronic pe Atanasia, şi întru nevoinţele cele de pe pământ, şi în tăria cerurilor”.

Şi dezbinare mare s-a făcut între monahi pentru a şti unde să se ducă sfintele moaşte ale sfintei perechi, căci amândouă mănăstirile lor le râvneau.

Stihiri la Vecernie, glas 4:

Părăsind toată tirania vieţii şi urând avuţia, şi din dezmierdarea cea trecătoare schimbându-vă, aţi ridicat Crucea ca un jug dumnezeiesc şi aţi urmat lui Hristos, şi aţi locuit la verdeaţa cea cerească minunat, întru care veselindu-vă dimpreună, aduceţi-vă aminte pentru noi, cei ce cu credinţă ne aducem aminte de voi, şi cu dragoste săvârşim sfântă şi cinstită pomenirea voastră, sfinţilor.

Lipsitu-v-aţi de însoţirea cea drăgăstoasă a copiilor cu porunca lui Dumnezeu, şi în viaţă rămânând neschimbaţi, aţi ridicat glasul cel viteaz al lui Iov şi aţi strigat: Domnul a dat, Domnul a luat; pentru aceea, cu lesnire aţi săvârşit lucrul cel dorit, şi mutându-vă către pustietăţi şi către locurile cele sfinte, cu bucurie v-aţi arătat pereche prea sfântă.

Cântarea a treia la Utrenie, glas 8: Din Rai s-a scos Adam, pentru sfatul Evei, dară tu, înţelepte, de sfatul soţiei tale ascultând, acum dimpreună cu ea în Rai petreci, pururea bucurându-vă, fericite Andronic.

Din „Căsătoria, cale spre sfinţenie”
Ed. Sophia 2001

Pr. Petru Roncea - Sfinţii soţi Andronic şi Atanasia sau cum tăcerea este mântuitoare

Erau odată, pe vremea împăratului Teodosie cel mare, doi soţi, Andronic şi Atanasia, de bun nume şi neam, fii de lătari, adică de lucrători în aur şi în argint. Erau foarte îndestulaţi în avere, dar ei aveau un obicei creştinesc vrednic de laudă. Bogăţia şi-o împărţeau în trei părţi: o parte la săraci, o parte la împodobirea bisericilor, iar a treia la trebuinţa casei lor. Astfel, trăind în bună cucernicie, au născut doi fii, după care s-au hotărât a se nevoi în curăţie, cercetând pe cei bolnavi şi făcând milostenie săracilor.

Doisprezece ani de căsnicie fericită au trecut astfel. Dar Dumnezeu a dorit să-i ridice la trăiri şi mai înalte. Într-o zi, venind Andronic de la biserică, după cântarea de dimineaţă, găsi pe copii gemând şi pe soţia Atanasia tulburată, stând la căpătâiul lor. Îşi atinse copiii cu mâna şi, suspinând, grăi: Facă-se voia Domnului! Plecă apoi la biserica Sfântului mucenic Iulian şi zăbovi aici în rugăciune până la ceasul al şaselea. Când se întoarse acasă, cei doi copii muriseră deja.

O stihiră de la Doamne, strigat-am exprimă starea sufletească a celor doi soţi în necazul lor cel foarte mare: „Lipsitu-v-aţi de însoţirea cea drăgăstoasă a copiilor cu porunca lui Dumnezeu şi, în viaţă rămânând neschimbaţi, aţi ridicat glasul cel viteaz al lui Iov, şi aţi strigat: Domnul a dat, Domnul iarăşi a luat! Pentru aceea cu

înlesnire aţi săvârşit lucrul cel dorit; şi, mutându-vă către pustietăţi şi locurile cele sfinte, cu bucurie v-aţi arătat pereche prea sfântă“.

Ce s-a întâmplat aşadar după moartea copiilor? S-au hotărât să meargă „către pustietăţi“ pentru pocăinţă. Şi-i zise Atanasia soţului ei: „Domnul meu, încă de când trăiau copiii noştri voiam să-ţi spun, dar mă îndoiam şi iată că acum, după moartea lor, te rog să mă duci pe mine la o mănăstire, ca să-mi plâng acolo păcatele mele, căci Domnul, luându-i pe copiii noştri, ne va face pe noi mai buni la slujba Sa“.

Iar el i-a zis: „Să mergi să-ţi cercetezi gândul tău o săptămână şi, de nu-ţi vei schimba acest gând, ne vom sfătui despre aceasta amândoi“ (Vieţile Sfinţilor pe octombrie, Ed. Ep. Romanului şi Huşilor, 1992, p 104).

Frumoasă şi cuminte cerere şi înţelept răspuns. Dar şi el nutrea acelaşi gând. Aşa că, după mai multe zile în care dorul ei se aprindea tot mai mult după chemarea îngerească, înţelegând că de la Domnul este gândul acesta, au plecat amândoi spre Locurile Sfinte unde, aflând un părinte duhovnicesc, pe nume Daniil, au primit de la acesta binecuvântare ca ea să se ducă la o mănăstire de femei, iar el să rămână sub ascultarea acestuia.

Doisprezece ani au trăit în acest chip. „Curăţindu-ţi-se sufletul, Părinte Andronic, cu virtuţile cele alese, şi înfierbântându-te cu focul dumnezeieştii dragoste, te-ai lepădat de înfierbântările trupului; că aveai totdeauna dumnezeiasca rouă de sus, care te răcorea“ - zice despre nevoinţa lui o stihiră a Cântării I a Canonului.

Iar despre ea aflăm dintr-o stihiră a Cântării a 6-a că „Nicidecum slăbiciunea firii n-a slăbit voirea pe care ai avut-o, o, cuvioasă, către nevoinţele ostenelilor“. Şi ce-a făcut aflăm mai departe: „Schimbându-ţi haina, ţi-ai ascuns firea cea adevărată; pentru aceasta ai săvârşit calea cea nebănuită a mântuirii“.

În haine bărbăteşti, după doisprezece ani de aspră nevoinţă şi arsă fiind de soare, cu numele schimbat în Atanasie, iat-o întâlnind, sub un copac, pe un călugăr odihnindu-se. Era chiar Andronic. Cu binecuvântarea părintelui Daniil pornise să revadă Locurile Sfinte. Ea-l recunoscu pe loc, dar se prezentă ca monahul Atanasie. Îi zise: Oare nu eşti tu ucenicul părintelui Daniil, cel ce se numeşte Andronic? El răspunse afirmativ. Se prezentă şi Sfânta şi-i mărturisi că a pornit şi ea în acelaşi loc şi-i propuse să meargă împreună cu condiţia însă de a fi în tăcere unul cu celălalt. Căzură la învoială şi vizitară Locurile Sfinte.

La întoarcere, soţia îi propuse lui Andronic să-şi ceară binecuvântare de la părintele său ca să locuiască împreună cu el în aceeaşi chilie, dar cu aceeaşi condiţie a tăcerii. Sfântul plecă şi primi binecuvântarea duhovnicului său care veni şi el şi-i sfătui pe amândoi cum să trăiască ca să-şi mântuiască sufletele.

Doisprezece ani trăiră aşadar împreună fără ca el să ştie că „fratele“ de lângă el e chiar soţia lui. În sfârşit, veni vremea trecerii de aici a lui „Atanasie“. Fratele de chilie alergă la părintele Daniil să-l anunţe că părintele Atanasie se duce către Domnul. Stareţul veni repede şi-l află pe Atanasie plângând. „Trebuie să te bucuri de vreme ce mergi să-L întâmpini pe Hristos, iar nu să plângi“. Atanasie răspunse: „Nu plâng pentru mine, ci pentru părintele Andronic. Dar să ai dragoste, părinte, căci după îngroparea mea vei găsi o scrisoare sub căpătâiul meu şi, după ce o vei citi, să o dai părintelui Andronic“ (Vieţile Sfinţilor, Idem).

Îşi făcu rugăciunea, se împărtăşi cu dumnezeieştile Taine şi-şi dete sufletul lui Dumne-zeu.

Ce uimire a fost în tot pustiul acela şi în altele mai îndepărtate, când au aflat minunea aceasta.

După îngroparea ei, părintele Daniil a mai rămas şapte zile cu părintele Andronic, ca să facă pomenirile obişnuite lui Atanasia şi la plecare, vru să-l ia şi pe fiul său duhovnicesc cu sine. Acesta însă îi ceru să-l lase să fie îngropat lângă „doamna lui“. N-a ajuns ava Daniil la chilie că şi veni un călugăr cu vestea că părintele Andronic pleacă la Domnul. Reveni iute şi anunţă şi pe părinţii care tocmai plecaseră să se întoarcă, nu atât pentru a-l mai vedea viu, ci pentru a putea să primească o ultimă binecuvântare din partea lui.

Era o frumoasă dorinţă a părinţilor să fie binecuvântaţi de cineva despre care presimţeau că a ajuns la o măsură a sfinţeniei în viaţa aceasta. Şi mai ales să-l implore să se roage pentru ei în Împărăţia lui Dumnezeu: „Mutatu-te-ai cu bucurie dintru acestea vremelnice către cele de sus, şi, sălăşluindu-te împreună cu sfinţii părinţi ai noştri, adu-ţi aminte, părinte, de cei ce te cinstesc pe tine totdeauna“ (stihiră a Cântării a 9-a).

L-au îngropat cu fericita Atanasia, împreună pe pământ şi în cer.

Ca unii ce suntem pământ şi cenuşă, să zicem şi noi împreună cu ava Daniil: „Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin“.

Sursa:
https://www.comuniuneortodoxa.ro/sfinti-si-cuviosi/sfintii-soti-andronic-si-atanasia-sau-cum-tacerea-este-mantuitoare/

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta cuvioasă Atanasia, model de devotament și iubire

Atanasia s-a născut în Antiohia în familia zlătarului Ioan, unul dintre cei mai de seamă lucrători de aur şi argint din oraş. Familia sa a învățat-o să muncească şi să se roage, să postească şi să fie ascultătoare şi bună. La vârsta potrivită s-a căsătorit cu Andronic.

Cei doi, prin munca mâinilor, au ajuns să aibă avere multă şi au hotărât ca tot câştigul lunar să îl împartă în trei: o parte să o dea săracilor, o parte Bisericii, iar a treia parte o țineau pentru casa lor. Cu toate acestea nu le-a lipsit nimic niciodată. Au ajuns să fie cei mai iubiți şi cinstiți oameni ai comunității lor. Mereu aveau grijă de săraci, de bolnavi şi de străini, îi hrăneau pe cei flămânzi, îi îmbrăcau pe cei nevoiaşi, îi mângâiau pe cei necăjiți.

După puțin timp li s-a năascut un fiu, căruia i-au pus nume Ioan, iar după doi ani s-a născut Maria, fiica lor. Pe copii i-au obişnuit de mici cu bunătatea şi credința. Miercurea şi vinerea o petreceau în post şi în rugăciuni, iar duminica şi în sărbători erau nelipsiți de la biserică.

Şi au trăit aşa fericiți timp de doisprezece ani, până când Dumnezeu a dorit să le încerce credința. În una dintre duminici, copii lor au făcut amândoi febră, iar a doua zi au murit.

Andronic a mers la biserică şi s-a rugat asemenea dreptului Iov: „Gol am ieşit din pântecele maicii mele, gol mă voi duce. Domnul a dat, Domnul a luat, precum a voit Domnul aşa a făcut, fie numele Domnului binecuvântat în veci”.

Atanasia în schimb s-a așezat pe mormântul copiilor refuzând să mai mănânce, să mai bea apă sau să mai meargă acasă zicând: „Să mor şi eu ca fiii mei”.

Atunci, Sfântul ocrotitor al bisericii unde erau îngropați copii, Sfântul mucenic Iulian, i s-a arătat în chipul unui călugăr, a îmbărbătat-o și i-a aprins în suflet dorința pentru viața călugărească.

După câteva zile, cei doi, Andronic și Atanasia, s-au sfătuit să meargă în pelerinaj la locurile sfinte, iar dacă vor avea amândoi același dor pentru călugărie să rămână acolo. Bunicului Ioan i-au lăsat testament ca, dacă nu se vor întoarce, averea lor să o impartă săracilor, iar casa lor să o transforme în spital pentru îngrijirea celor nevoiași.

Ajungând la Ierusalim, s-au închinat la sfintele locuri după care au plecat în Alexandria să se închine Sfântului mucenic Mina. Aici au găsit un duhovnic, pe părintele Daniil, care le-a dat scrisori de intrare în mănăstire.

După doisprezece ani, Andronic a cerut de la stareț binecuvântare să mergă din nou la locurile sfinte pentru închinare. Pe drum a întâlnit un alt călugăr, pe Atanasie, și au călătorit împreună. Pe drum, Atanasie l-a rugat să nu vorbească, pentru a se putea ruga cât mai mult. Ajunși la locurile sfinte, Atanasie i-a propus lui Andronic să se așeze împreună într-o chilie, dar cu aceeași condiție, a tăcerii, a rugăciunii și a postului.

După moartea lui Atanasie, ceilalți călugări au găsit sub perna sa o scrisoare în care călugărul tăcut mărturisea că este Atanasia, soția lui Andronic. A ales să trăiască îmbrăcată în călugăr pentru a fi aproape de Dumnezeu, să poată ajunge la locurile sfinte pentru a se ruga pentru copii săi, dar și pentru a trăi aproape de Andronic, deși acesta nu a știut și nu a bănuit niciodată nimic.

La numai șapte zile, Andronic s-a mutat și el în Împărăția lui Dumnezeu, alături de sfinți, de îngeri, de copiii săi și alături de Atanasia.

Văzând iubirea celor doi pentru Hristos, milostenia pe care au făcut-o pentru semenii lor, iubirea pură și sfântă a celor doi, Biserica ortodoxă i-a trecut în rândul sfinților pomenindu-i împreună în 9 octombrie.

Arhim. Dumitru Cobzaru - Predică la Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia, Catedrala Mitropolitană

https://www.youtube.com/watch?v=eide2iokXhs

Icoane

Ὁ ἅγιος
Ἀνδρόνικος
Ἡ ἁγία
Ἀθανασία

Ὁ ἅγιος
Ἀνδρόνικος
Ἡ ἁγία
Ἀθανασία

Ἁγία
Ἀθανασία
Ὅσιος
Ἀνδρόνικος

Ὁ ἅγιος
Ἀνδρόνικος
Ἡ ἁγία
Ἀθανασία

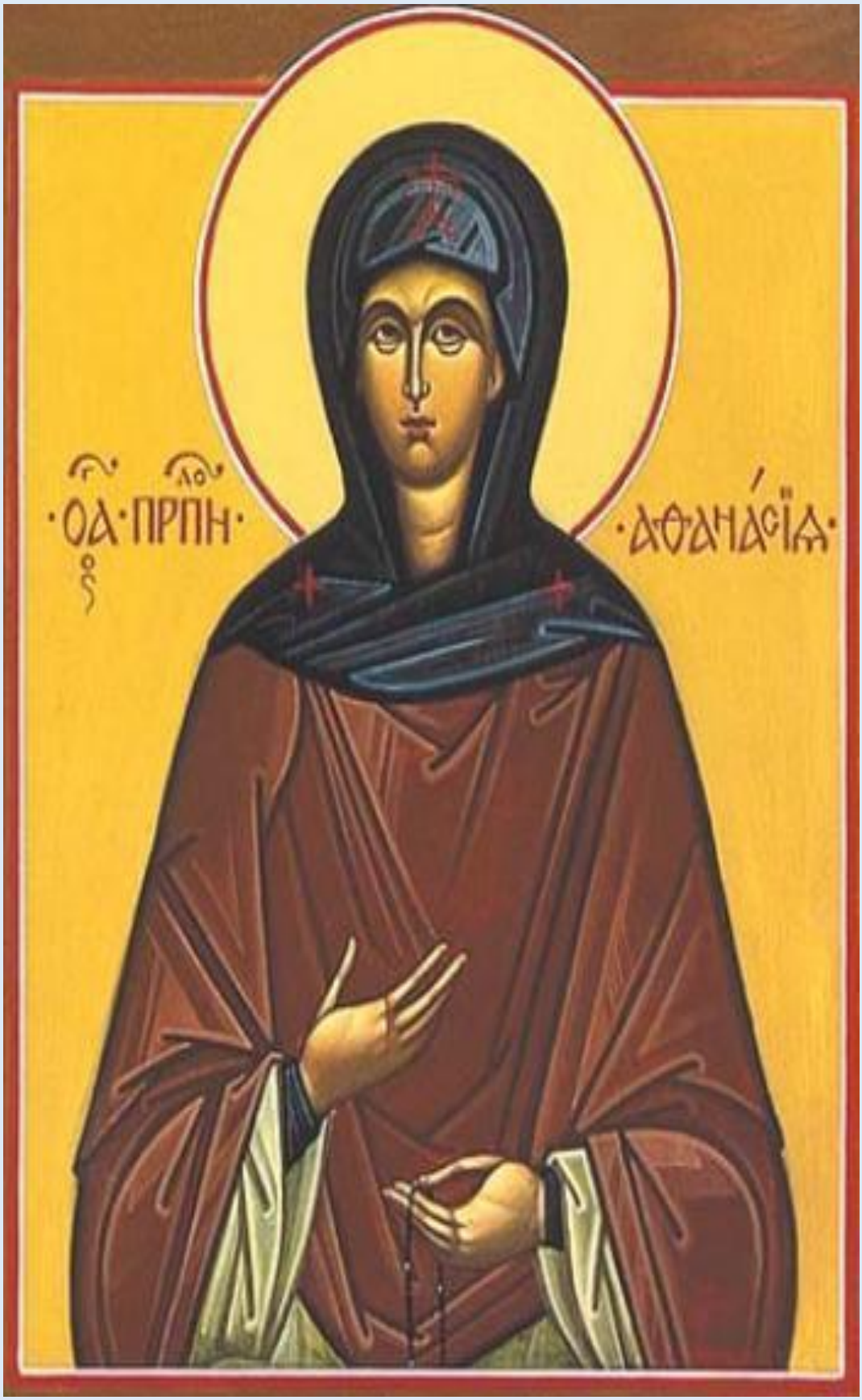
ΟΣΙΑ ΠΡΠΗ
ΑΘΑΝΑΣΙΑ

9 octombrie

9 octombrie

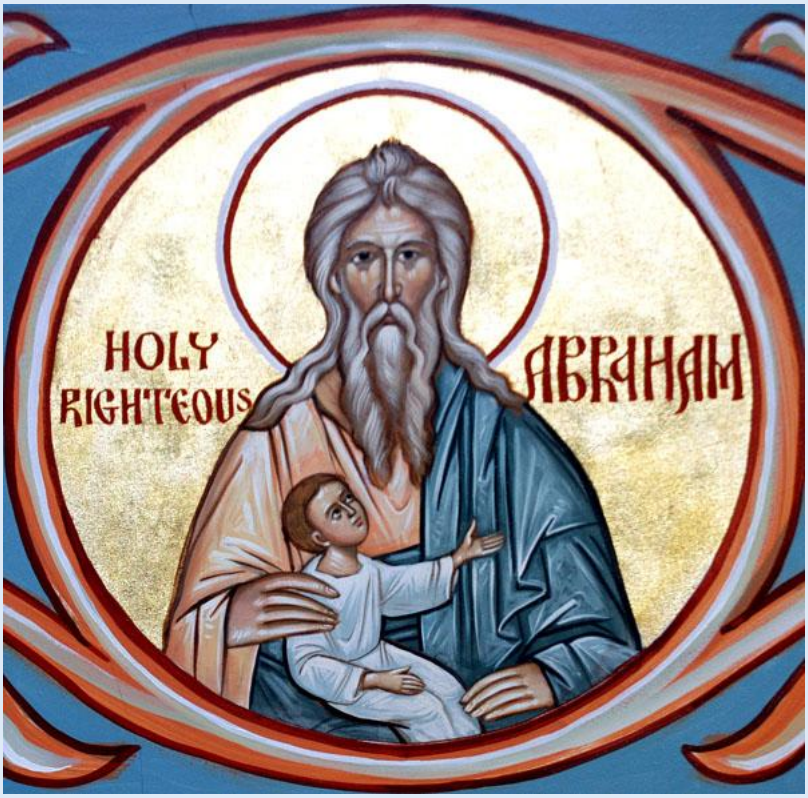

Dreptul patriarh Avraam şi fiul său, Sfântul patriarh Isaac

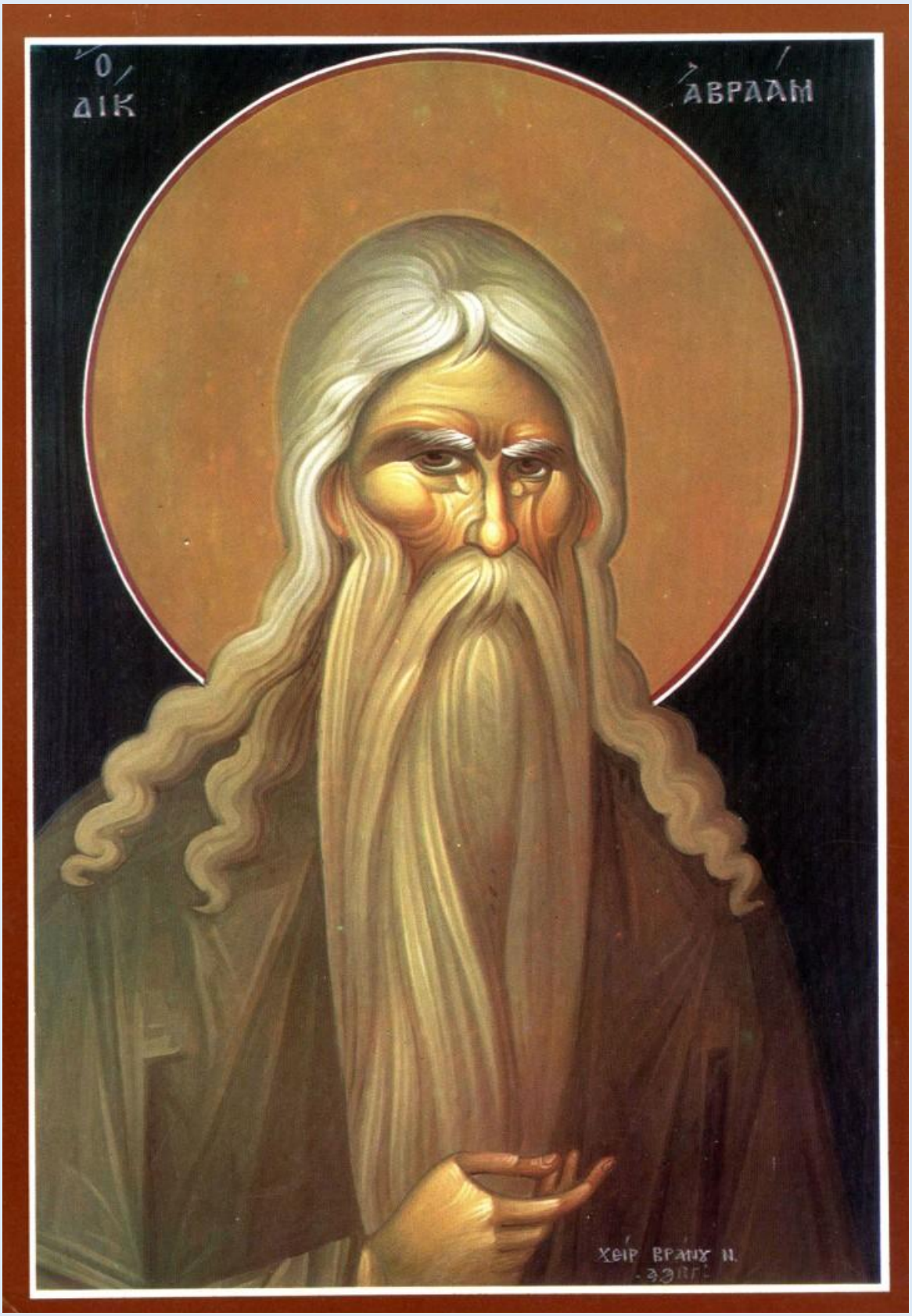

Dreptul patriarh Avraam

THE THREE RIGHTEOUS PATRIARCHS
RIGH TEOUS
ABR AHAM
RIGH TEOUS
IS AAC
RIGH TEOUS
JA COB

Dreptul Avraam şi Lot, nepotul său

ABRAHAM
SARAH

Icoana Maicii Domnului din Korsun (Cherson)

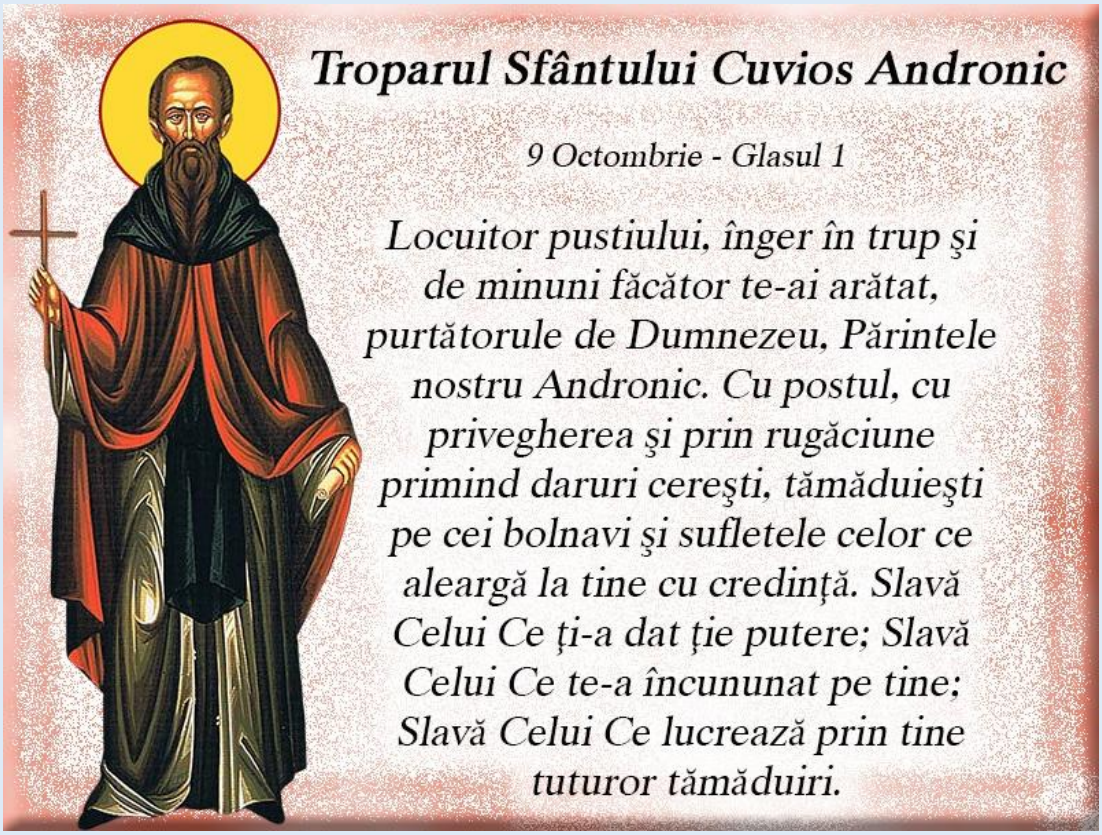
Troparul Sfântului Cuvios Andronic
9 Octombrie - Glasul 1
Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, Părintele nostru Andronic. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui Ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui Ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui Ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Familii Sfinte
Sfinții Cuvioși Andronic și Atanasia
Sfântul Andronic a trăit în Antiohia Siriei în timpul împăratului Teodosie cel Mare (379-395). A fost căsătorit și a avut doi copii pe care i-a pierdut în urma unei boli.
Astfel, și-a împărțit averea săracilor și a plecat împreună cu soția sa la Locurile Sfinte, apoi în Alexandria Egiptului.
Atanasia, soția sa, a intrat într-o mănăstire de maici din Tebaida, iar Sfântul Andronic a rămas la schitul cuviosului Daniil, în apropiere de Alexandria. După 24 de ani petrecuți în mănăstire, Sfântul Andronic și Sfânta Atanasia au trecut la Domnul.
SF. ATANASIA
SF. ANDRONIC
BASILICA.RO

Familii Sfinte

Sfinții Cuvioși Andronic și Atanasia

Sfântul Andronic a trăit în Antiohia Siriei în timpul împăratului Teodosie cel Mare (379-395). A fost căsătorit și a avut doi copii pe care i-a pierdut în urma unei boli.
Astfel, și-a împărțit averea săracilor și a plecat împreună cu soția sa la Locurile Sfinte, apoi în Alexandria Egiptului.
Atanasia, soția sa, a intrat într-o mănăstire de maici din Tebaida, iar Sfântul Andronic a rămas la schitul cuviosului Daniil, în apropiere de Alexandria. După 24 de ani petrecuți în mănăstire, Sfântul Andronic și Sfânta Atanasia au trecut la Domnul.

BASILICA.RO

Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi Andronic şi Atanasia!